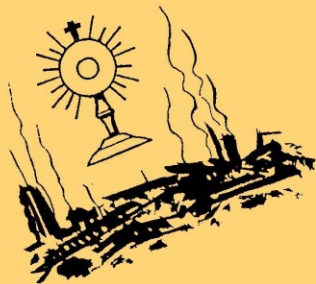

Az Oltáriszentség csodái

Mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyar nyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

AZ OLTÁRISZENTSÉG CSODÁI

VALLÁS és ÉLET
P.O. Box 190
COURTLAND, Ont.
CANADA N0J 1E0

Impresszum

Az Oltáriszentség csodái

Kivonatos fordítás a német eredetiből: Eucharistische Wunder aus aller Welt, von Maria Haesele (az eredeti kiadó: Rita Rosen Verlag, Zürich szíves engedélyével).

Újabb kiadása: Christiana Verlag, Stein am Rhein, 1968)

A fordítást előszóval és magyarázatokkal ellátta és sajtó alá rendezte: Magyary Csilla.

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című könyv elektronikus változata. A könyv a Vallás és Élet Kiadó gondozásában jelent meg, év megjelölése nélkül. Az elektronikus változat a Jézus Társasága magyarországi tartományfőnökének az engedélyével készült. Az elektronikus változatot lekipásztori célokra a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár szabályai szerint lehet használni. Minden más szerzői jog a Jézus Társasága Magyarországi Tartományáé.

Tartalomjegyzék

Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
Bevezetés	5
Az Oltáriszentség ünnepének bevezetése	6
A Daroca-i hat vérző szentostya	6
A Bolsena-i csoda	7
Az Oltáriszentség tisztelete	8
Égi kíséret	8
Frissen maradt Szentostyák	8
Az Amszterdam-i csoda	8
Az Erding-i szentostya	9
Véres Ostya a zsolozsmáskönyvben	10
A Maastricht-i táncosok	10
Szentségtörő katonák	10
„Ez Isten lakóhelye!”	11
Az Oltáriszentség megóvása	12
A Szentostya sértetlen marad a tűzvészben	12
A megolvadt kehely	12
Az Oltáriszentség az áradatban	13
A tóban úszó Szentostya	13
Ki tagadná az isteni Titkot?	13
Az Oltáriszentség megtalálása	15
Az Alcoy-i Jézuska	15
A Paternó-i titokzatos lángok	16
A Huesca-i cibórium	16
A Lungern-i templomrablás	16
Turin – az Oltáriszentség Városa	17
A Langenwiese-i zarándokok	17
Az Ettiswil-i szentségrablás	18
A Rellinghausen-i csoda	18
A hit felkeltése	19
A megígért Messiás	19
Csoda a zálogházban	19
Szentostya a vendégfogadóban	20
A hit kegyelme az úrnapi körmenet hatására	20
Életét adta az Oltáriszentség védelmében	20
Egy vak protestáns meggyógyul	21
A Kis Jézus megtéríti a kínait	21
Csoda az Ars-i plébános miséje alatt	22
A hit erősítése	23
A kis ministráns nagy réműlete	23
Szent Izidor misehallgatása	23
Krisztus arca a Szentostyában	23
A belgiumi vérző Ostya	24
A walldürn-i vércsoda	25
A kétely megszüntetése	27

A Lanciano-i csoda	27
Csoda a Cebrero-hágónál	27
Az Iborra-i szent kétely.....	28
A Szent György-hegy-i csoda.....	28
A Moncada-i oltáriszentségi csoda	28
Az Oltáriszentség utáni vágy jutalma	30
Meggyógyult az úrnapi körmenet alatt	30
Szent Senan csónakja	30
A La Rochelle-i süketnéma.....	30
Meggyógyult elsőáldozásakor	31
Gyógyulás Freiburg-ban	31
Az elhunyt apa kérése elsőáldozó fiáért.....	31
Bűnbánatra indítás	33
A Santarém-i szentség lopás	33
A Dubnó-i csoda	33
Ne káromkodj!	34
A Kis Jézus Manzaneda-ban.....	34
A Zaragoza-i Kis Jézus	35
A veszély elhárítása	37
A pap csodálatos megmenekülése	37
Szentmise a sáskajárás ellen	37
A hegy engedelmeskedik a Szentostyának	37
A Szent György-hegy-i erdőtüz.....	37
A tenger meghátrál az Oltáriszentség előtt	38
Az egészség helyreállítása	39
Zárószó.....	40

Bevezetés

Oltáriszentség! Úgy érzem, ezt a legszentebb szót csak nagyon mély alázattal, szinte csak térden állva szabad kimondani. Az Oltáriszentség egész hitéletünk központja, az Oltáriszentségbe vetett hit tartja össze és teszi erőssé katolicizmusunkat. Az Oltáriszentség hitünk ragyogó Napja, mely melegít, éltet, világít.

Don Bosco Szent Jánosnak, aki látomásait szerette szerényen csak „álmok”-nak nevezni, 1862-ben volt egy látomása az Egyházzal. A széles tengeren nagy hajót látott, az Egyház hajóját, melyet minden oldalról támadásra készen álló hajók serege vett körül. A végtelen tenger közepén, egymástól kis távolságra, két oszlop emelkedik az égnek. Egyiken a Szent Szűz szobra áll, aki a Keresztények Segítségére, a másik, sokkal magasabb és erősebb oszlopon a Szentostya ragyog, alatta hatalmas betűkkel a felírás: a Hívók Üdvössége.

Az Egyház hajóját a heves támadás ellenére sikerül a Pápának bekormányoznia e két oszlop közé, és ekkor minden ellenséges hajó elmenekül, s egymásba futva elsüllyed. Az Egyház hatalmas hajójához hűséges kisebb hajók pedig szintén befutnak a két oszlop közé, és horgonyt vetve ott maradnak biztonságban a Pápa főhajójával együtt. A tengeren nagy nyugalom árad szét.

Igen, az Oltáriszentség az az Erős Oszlop, mely megvéd minden vihartól, és melynek árnyékában győzünk és nyugalmat találunk.

A következőkben néhány csodát írunk le röviden, melyek az évszázadok folyamán az Oltáriszentségben köztünk élő Krisztus valóságos jelenlétét bizonyítják. Ha hisszük a Szentírás csodáit, semmi nehézségünk sem lehet hinni ezekben a csodákban is, melyekkel Isten az elmúlt kétezer év alatt mutatta meg hatalmát és szeretetét irántunk, vagy sújtott le a gonosz, elvetemült emberekre.

Az évszázadok során történt oltáriszentségi csodákat sokan feldolgozták már könyvekben. Ezekből állította össze Haesele Mária az Eucharistische Wunder aus aller Welt (Az Oltáriszentség csodái az egész világból) című könyvét, melynek tartalmát röviden összefoglalva közöljük.

Annak, aki hisz az Oltáriszentségben, nincsen szüksége arra, hogy csodákkal erősítse hitét. De sokan megintogtak, kételkedtek, vagy szentségtörést követtek el. Ilyenkor Isten néha csodát tett, hogy megerősítse a kételkedők hitét, vagy megbüntesse a szentségtörőket, s ezeknek a csodáknak emlékezetben tartásával segítse az utókort is.

Egy magyar bencés pap mondta, hogy soha semmi annyira meg nem erősítette hitét az Oltáriszentségben, mint mikor azt hallotta, hogy Párizsban egy ellopt Szentostyát gombostűkkel szurkáltak, mert – mint mondotta – ennyire gyűlölni csak élő lehet.

Szeretnénk, ha ez a kis könyv még jobban megerősítené hitünket, szeretetünket az Oltáriszentség iránt, és még nagyobb buzgósággal, alázattal és öntudatosabban végeznénk szentáldozásainkat, szentséglátogatásainkat és szentségimádásainkat.

Magyary Csilla

Az Oltáriszentség ünnepének bevezetése

Az Oltáriszentség csodáiról írt összefoglalásunkat azzal a két csodával kezdjük, melyeknek eredményeként IV. Orbán pápa elrendelte az Oltáriszentség ünnepét, az Úrnapját.

Isten Lüttichben, Boldog Juliannának nyilatkozta ki azt a kívánságát, hogy külön ünnepet akar az Oltáriszentség tiszteletére. Látomásban meg is mutatta neki az úrnap körmeneteket. Lüttichben már 1246-ban megünnepelték bizonyos módon az Úrnapját, de az egész Egyházban csak 1264-ben engedélyezte a pápa, aki még emlékezett fiatal pap korából Boldog Julianna jövendöléseire. Az ünnepet két csoda hatására vezette be a pápa. Az egyik a spanyolországi Daroca városában történt, a másik Olaszországban az Orvieto közelében levő Bolsenában.

1964. augusztus 11-én VI. Pál pápa elzarándokolt Orvietóba, ahol a csodás Ostyát őrzik, hogy részt vegyen az Úrnapja ünnepének hétszázadik évfordulóján.

A Daroca-i hat vérző szentostya

A 13. században I. Jakab spanyol király azon fáradozott, hogy a mohamedánok uralmától felszabadítsa Spanyolországot. Négyezer főből álló seregével diadalt aratott a mór király 40 000 emberből álló seregén, és elfoglalta Valenciát. A mórok azonban igyekeztek visszafoglalni, amit csak tudtak. Amikor meghallották, hogy Daroca várában csak ezer katona van, felvonultak ellene.

A vár hat vezére felismerte a helyzet súlyosságát, s azt, hogy csak Isten segítségével győzhetik le az ellenséget. Azért elhatározták, hogy meggyónnak és szentáldozáshoz járulnak az ütközet előtt. Arra már nem volt idő, hogy az egész sereg megtegye ezt, így legalább ők akarták képviselni a katonákat a szentmisén. Azonban már nekik sem jutott erre idő, el kellett hagyniuk a misét áldozás előtt, mert megindult az ellenség támadása. Pedig a pap már átváltoztatott számukra hat ostyát.

Isten meglepődött a vezérek jóindulatával, s a sereg diadalt aratott a támadókon. A csata után a vezérek visszatértek a paphoz, hogy áldozáshoz járuljanak. Amint az elővette a misekendőbe rejtett hat Szentostyát, meglepődve látta, hogy mind a hat Szentostya vérezni kezdett és a kendőhöz tapadt. A csoda nagy áhítattal töltötte el az egész sereget. Mindnyájan könnyezve adtak hálát érte Istennek.

A szaracénok hamarosan megerősített sereggel tértek vissza, és ismét ostromolni kezdték a várat. A kis katolikus sereg a csodától fellelkesülve védekezett. A pap pedig zászlóként botra kötötte a misekendőt a hat ráragadt Szentostyával, és a vároromról lengette azt a küzdők fölött. A Szentostyákból nagy fény áradt, s megvakította a mohamedánokat, a keresztényeket viszont új bátorsággal töltötte el. Olyan döntő győzelmet arattak az ellenségen 1239. február 23-án, hogy az végleg visszavonult a vidékről.

A győzelem után több város versengett a csodás misekendő őrzéséért, mivel az ő katonáik is harcoltak az ütközetben. Végül a döntést egy számárra bízta. Rátették a csodás kendőt, s elhatározták, azé a városé lesz, amelybe a szabadjára engedett számár viszi. A számár áthaladt több városon, s végül Darocában állt meg. Letérdelt a kápolna előtt és kimúlt. Mintha nem akarta volna többé az embereket szolgálni, miután az Urat hordozta hátán!

A csodás misekendőt ma is ott őrzik a katedrális pompás mellékkápolnájában. Évente magukkal viszik az úrnap körmeneten, és azzal adnak áldást a népre. A spanyol királyok odazarándokoltak, tiszteletük jeléül.

1263-ban küldöttség ment Darocából Rómába, hogy a Szentatyát értesítsék a csodáról, és bűcsü engedélyezését kérik. Ebben az időben a Pápa, IV. Orbán, Orvietóban tartózkodott, és látta a közeli Bolsenában történt csodát a vérző Szentostyával. Nagy benyomást tett rá a

Daroca-i hat vérző Szentostya is. E két csoda hozzájárult ahhoz, hogy a következő évben az egész Egyházban bevezesse az Oltáriszentség ünnepét: az Úrnapját.

A Bolsena-i csoda

1263-ban Prágából egy német pap római zarándoklatra indult. Bolsenán keresztül utazva a Szent Krisztina templomban misézett. Jó pap volt, de gyakran gyötörték kételyek és aggályok átváltoztatás közben. Épp azért zarándokolt Rómába, hogy kiesdje a kegyelmet, s megszabaduljon ezektől az aggályoktól.

Péter – így hívták a papot – Bolsenában is aggályoskodni kezdett a szentmise közben. Amikor megtörte a Szentostyát a kehely fölött, nagy megdöbbenéssel látta, hogy az Ostyából vér folyik ki, s az Ostya felső része hússá változik át. A vér a misekendőre csöpögött, s ott 25 foltot hagyott. Mindegyik Krisztus tövissel koronázott fejének alakját vette fel.

A csoda annyira felizgatta Pétert, hogy képtelen volt a misét befejezni. A misekendőbe burkolta a vérző Ostyát, és igyekezett feltűnés nélkül a sekrestyébe jutni. Gondossága ellenére út közben a templom kőpadlójára csepegett a vér, s ott is Krisztus töviskoronás fejének alakját vette fel.

Amint a pap kissé lecsillapodott, a közelben lévő Orvietóba sietett, hogy mindenről beszámoljon az ott tartózkodó Pápának, és feloldozását kérje. IV. Orbán mélyen megrendülve hallgatta a német papot, és azonnal Bolsenába küldte Orvieto püspökét, hogy hozza el neki a testté vált Ostyát a misekendővel együtt.

Amikor a püspök visszatért, a Pápa személyesen ment eléje, nagy kísérettel, és térden állva vette át tőle a misekendőt. Ünnepelesen megmutatta a népnek, és áldást adott vele. Ezt a jelenetet Raffael pompás képe őrizte meg a Vatikánban.

A misekendőt Orvietóban hagyták, s ott pompás katedrális építettek tiszteletére.

A következő évben elrendelt Úrnapja ünnepének miséjéhez Szent Tamás írt pompás dicsérő éneket: Dicsérd Sion Üdvözítőd... – és ő írta meg a körmeneten énekelt himnuszokat is (Mondj éneket zengő nyelven, stb.)

Az Oltáriszentség tisztelete

Egyes csodákkal arra figyelmeztet minket az Úr, hogy milyen nagy tisztelettel tartozunk az Oltáriszentségnek, sőt magának az Oltáriszentséget tartalmazó kehelynek és a Szentségháznak is. A Szentírásban is előfordulnak büntető csodák, még az Újszövetségben is. Nem kell tehát meglepődnünk, ha néha életükkel lakoltak, akik megtagadták az Oltáriszentségtől, vagy a szent edényektől a megillető tiszteletet.

A következőkben néhány ilyen csodát mondunk el, bevezetőül pedig arról a papról szólunk, akihez Isten angyalait küldte kísérőül, mikor az Oltáriszentséget beteghez vitte.

Égi kíséret

Avilai Boldog János értett ahhoz, hogy a papnövendékeket eltöltse az Oltáriszentség tiszteletével. Egyik tanítványa, Centenares Atya a spanyolországi Sierra Morena hegységben lelkipásztorkodott. Egy este haldoklóhoz hívták, hogy az útravalóban részesítse. Egyedül indult neki a viharos időben a veszélyes útnak.

Alig hagyta el a templomot, két angyal jelent meg mellette égő gyertyákkal. Elkísérték a betegig, majd vissza a templom oltáráig, mert az Atya a cibóriumot vitte magával, s maradt még benne Szentostya.

Centenares Atya meg akarta írni tapasztalatát Avilai Jánosnak, azonban az megelőzte őt. Másnap reggel levelet kapott tőle, s benne ez állt: „Ne csodálkozz az elmúlt esti élményeden! A két ifjú, aki elkísért, angyal volt. Isten küldte őket, hogy megjutalmazza a lelkekért való buzgalmadat. Adj hálát neki, és tarts ki tovább is hűségesen!”

Frissen maradt Szentostyák

Olaszországban, a Siena-i Szent Ferenc templomból 1730. augusztus 15-én elloptak egy 348 Szentostyát tartalmazó cibóriumot. Hosszú keresés után megtalálták a Szentostyákat egy másik templom alamizsnagyűjtő dobozában.

A ferencesek örültek ennek, s mindjárt másnap felhasználták az Ostyákat az áldoztatásnál. Mikor azonban látták, mily sok ember gyűlt össze a szentségtörés kiengesztelésére, elhatározták, hogy a még meglevő 223 Ostyát egy ideig őrizni fogják. Mivel a nép tisztelete nem csökkent, hanem inkább növekedett az idők folyamán, s az Ostyákon a romlásnak semmi jele sem mutatkozott, ötven évvel a templomrablás után, 1780-ban alaposan megvizsgálták azokat. Azóta, tudósok bevonásával több ilyen vizsgálatot is tartottak, s mindig megállapították, hogy az Ostyákon a romlásnak semmi jele sem mutatkozik, pedig már kétszáz éve tartják egy erre készített szentségtartóban, amely egyáltalán nincs légmentesen elzárva. XV. Benedek pápa is szívesen beszélt erről a Siena-i csodáról.

Az Amszterdam-i csoda

1945. március 13-án ünnepelték a hollandok az Amszterdam-i csoda hatszázadik évfordulóját.

A 14. században Amszterdam jelentéktelen halászfalu volt csak, mindössze négy utcával.

1345. március 13-án egy haldokló halászhoz hívták a papot. Meghallgatta gyónását, és ellátta őt a Szent Útravalóval. Alig távozott azonban el a pap, oly erős köhögési rohamot kapott a beteg, hogy hányni kezdett, s kiadta a Szentostyát is. Felesége mindezt a tűzbe dobta, a még épségben levő Ostyával együtt.

Másnap reggel, amikor ismét tüzet akart rakni, meglepődve látta, hogy az Ostya teljesen sértetlenül és hófehéren ott lebeg a parázs felett.

Az asszony térdre esett és imádta az Oltáriszentséget. Utána kivette az Ostyát a lángok közül, amelyek nem égették meg kezét, és egy tiszta kendőre helyezte. Elsietett a paphoz, és elmondott mindent. A pap megparancsolta neki, hogy tartsa titokban a történetet, s elvitte az Ostyát a templomba.

Másnap azonban az asszony megint a kendőn találta az Ostyát. Ebből a pap felfogta, hogy nem kell eltitkolnia a csodát, hanem nyilvánosságra kell hoznia, hogy megerősítse az emberek hitét. Közölte azért azt paptársaival és az emberekkel. Sokan siettek oda az egész vidékről. Akkor ünnepélyes körmenettel, zászlókkal és égő gyertyákkal ment a pap a Szentostyáért, s így vitte vissza a Szent Miklós templomba.

Az egyházi hatóság több hónapig tartó szigorú vizsgálatot indított. Utána az Utrecht-i püspök pástorlevélben közölte híveivel a rendkívüli eseményt, és engedélyt adott a hír terjesztésére.

A hívek kis kápolnává alakították át a házat, ahol a csoda történt. Meghagyták benne a tűzhelyet, amelynek lángjai nem égették el az Ostyát.

Száz évvel később újabb csoda történt ezen a helyen, megerősítve az előző csodát. 1452. május 24-én nagy tűzvész keletkezett, s szinte az egész várost megsemmisítette. Amikor a tűz a kápolna felé közeledett, néhány ember fel akarta törni az oltárszekrényt, hogy megmentse a csodás Ostyát tartalmazó szentségtartót. Azonban ez nem sikerült, szerszámaik beletörttek az erőfeszítésbe. Végül menekülniük kellett a lángok elől. A fából épült kápolna és oltárszekrény a lángok martaléka lett. A hívek nagy örömeire azonban a kápolna hamvai között teljesen épen találták meg a szentségtartót és benne a csodás Ostyát.

Sok zarándoklatot vezettek erre a helyre egészen 1578-ig, amikor behatolt a kálvinizmus Hollandiába, s megtiltott minden katolikus igehirdetést. A nép azonban nem feledkezett meg a csodás Ostyáról, s amint véget értek az első üldözések, ismét ünnepelni kezdték. Először ugyan csak csendesen, de 1645-ben teljes fénnel ünnepelték meg a csoda háromszázadik évfordulóját. A második világháborúban a németek szállták meg Hollandiát, s megint csak titokban tisztelgették a hívek az Oltáriszentséget. Ma azonban ismét nyilvános könyörgő és hálaadó zarándoklatokat vezetnek oda.

Az Erding-i szentostya

A felső-bayorországi Erdingben történt a következő csoda a 14. században.

Egy szegény paraszt megkérdezett egy jómódút, hogy minek köszönheti a jólétét. Az azt válaszolta, hogy otthon őrizi az Oltáriszentséget. Valószínűleg magánkápolnája volt. A szegény paraszt ezt félreértette, s elhatározta, hogy ő is hazaviszi az áldozásnál magához vett Oltáriszentséget. Kivette azért szájából, és kendőbe téve hazafelé indult vele.

Amint kiért Erdingből, a Szentostya kiszállt kendőjéből s egy ideig a levegőben lebegett, majd leszállt és eltűnt a földben.

A paraszt megijedt, s visszaszaladt a plébániára. Elmondta a papnak, mi történt. Az kiment a jelzett helyre. Erre felemelkedett előtte is az Ostya a levegőbe, majd ismét eltűnt a földben.

A pap jelentette az esetet a püspöknek, s az személyesen ment el megvizsgálni a helyet, több személy kíséretében. Előtte is felemelkedett az Ostya, majd eltűnt végleg a földben. A püspök ebből arra következtetett, hogy a paraszt bűnének kiengesztelésére Isten ezen a helyen egy templom emelését kívánja. Építettek is egy pompás zarándoktemplomot a Szent Vér tiszteletére. A Szentatya búcsúkkal jutalmazta meg az oda zarándoklókat.

Véres Ostya a zsolozsmáskönyvben

Olaszországban a Cascia-i Szent Rita kolostorban őriznek egy véres Ostyát, amelyet évente ünnepélyes körmenetben visznek végig a városon. A csoda azonban nem ott történt, hanem Sienában.

1330-ban haldoklóhoz hívtak egy papot egy Siena melletti faluba. A pap a Szentostyát zsolozsmáskönyvének lapjai közé tette, s ezt hóna alá csapva ment a beteghez. Meggyóntatta, de mikor meg akarta áldoztatni, megrettenve látta, hogy a zsolozsmáskönyvébe tett Szentostya vérezni kezdett, és a vérfoltok annak lapjait is megfestették.

Megzavarodva összecuska könyvét, visszasietett Sienába, és a később boldoggá avatott Fidati Simone ágostonrendi szerzetesnek meggyónta szentségtörő hanyagságát, s átadta neki a zsolozsmáskönyvet a Szentostyával együtt.

Boldog Fidati Simone később felkereste szülőföldjét, Casciát, s ott hagyta az ágostonrendi apácáknál a csodás Ostyát. Kitépte a lapot a zsolozsmáskönyvből, amelyhez hozzátapadt a Szentostya.

Szent Rita majdnem száz évvel később lépett be ebbe a kolostorba, amelyet később róla neveztek el. Bizonyára sokat imádkozott a csodás Ostya előtt.

Két pápa, IX. Bonifác és XII. Gergely ünnepélyes bullával hagyta jóvá a véres Ostya tiszteletét és ezt búcsúkkal látta el.

1926-ban újabb vizsgálatnak vetették alá a csodás Ostyát, s e közben többen tanúskodtak arról, hogy világosan látták rajta Krisztus arcát.

A Maastricht-i táncosok

A hollandiai Maastricht papját haldoklóhoz hívták. Útja egy nagy hídon keresztül vezetett, amelyen fiatalok táncoltak. Amikor a csengettyű szavát hallották, egyesek felhagytak a tánccal, hogy nagy tisztelettel utat engedjenek az Oltáriszentséget vivő papnak.

Egy istentelen táncosnő azonban káromkodni kezdett a félbeszakítás miatt. Többen követték példáját, s szünet nélkül táncoltak tovább, mikor elhaladt mellettük a pap.

Alig hagyta azonban el a pap és kísérete a táncolókat, amikor mögötte leszakadt a híd. A táncosok a hideg vízbe estek, és több mint kétszáz megfulladt közülük.

Szentségtörő katonák

A francia forradalom alatt sok szentségtörést követtek el nemcsak Franciaországban, hanem a szomszédos országokban is. 1793-ban egy francia sereg egy olasz falun ment keresztül, amikor rettenetes vihar tört ki. Az orkán gyökerestől szakította ki a fákat, az eső zuhogott, mintha dézsából öntötték volna. Egy teljesen átázott csoport a falu templomában keresett menedéket. A katonák káromkodva, kiáltozva telepedtek le, ledobva hátizsákjaikat és fegyvereiket.

– Bort ide! – kiabált az egyik.

– És kancsót! – tette hozzá a másik.

Hoztak nekik egy hordó bort. Az egyik katona nem tudta bevárni, míg kancsókat is hoznak, feltörte a szentségházat, kivette a cibóriumot, és az Ostyákat a földre szórva belőle, diadalmasan ment társaihoz, hogy van már kehely az iváshoz. Abban a pillanatban azonban, amikor meg akarta tölteni borral, holtan esett össze.

Társai ki akarták venni kezéből a cibóriumot, de még holtában is oly szorosan tartotta, hogy nem bírtak vele.

Odahívták a falu papját. Ő minden nehézség nélkül ki tudta venni a cibóriumot a halott kezéből.

Ez a gyors istenítélet nagy hatással volt a többi katonára is. Megtanulták belőle, hogy Isten – ha akarja – azonnal érvényesítheti hatalmát, tehát jobb, ha tiszteletben tartják Isten házat és a megszentelt tárgyakat.

„Ez Isten lakóhelye!”

A Kínában lévő Bui-chui (Tonking) karmelita kolostor főnöknője küldött értesítést 1962-ben a következőről.

Egy nap egy kommunista katona jött kolostorunkba, s durván kijelentette, hogy végig akarja nézni a helyiségeket. Keresztülvezettük őt az egész házon. Amikor kápolnánkba ért, egy nővér ezt mondta neki: „Ez Isten lakóhelye, azért a legnagyobb tiszteletre méltó.”

A katona gúnyosan megkérdezte: „Hol lakik az Isten, mutassa meg!” Az egyik nővér az oltárszekrényre mutatott. A katona vállhoz emelte puskáját, s belelőtt a tabernákulumba. A cibórium kettétört és kihullottak belőle a Szentostyák. A nővér felsikoltott a szentségtörés láttára. A kommunista katona pedig hirtelenül megmerevedett, mintha kővé vált volna. Összeesett és azonnal meghalt.

Az Oltáriszentség megóvása

Kicsoda ez, hogy még a tenger is engedelmeskedik neki? – kérdezték az apostolok, mikor Jézus lecsillapította a háborgó tengert. Ekkor érezték, hogy a Világ Urával állnak szemben. Jézus most is parancsol az elemeknek, és az apostolokéhoz hasonló érzés ébredhetett azokban, akik látták, hogy az Oltáriszentség sértetlen maradt a tűzvészben, vagy a vízáradatban, mint az alábbi csodák tanúsítják.

A Szentostya sértetlen marad a tűzvészben

Franciaországban a svájci határhoz közel van Besancon egyházmegyéjében a Faverney-i bencés apátság. 1608. május 24-én nagy ünnepélyességgel ünnepelték meg itt pünkösdt. Sok zarándok érkezett, és ki tették az Oltáriszentséget éjjel-nappali szentségimádásra, három napon keresztül. A szentségmutatóba két Szentostyát helyeztek el. Éjjelre elfogytak a szentségimádók, s a fáradt pap is nyugodni tért tizenegy óra tájban, magára hagyva az Oltáriszentséget két lámpa között, miután a gyertyákat eloltotta. Mikor reggel háromkor visszatért a templomba, hatalmas füst fogadta, s a fából készült szentségi oltárnak csak elszenesedett maradványait találta. A szentségtartót azonban hiába keresték. Végül egy novícius a magasba nézett, s ott megpillantotta.

A szentségtartó 33 órán keresztül lebegett a levegőben, pünkösdhétfőn és pünkösdkedden, s ezalatt a környékről kb. tízezer zarándok csődült oda, hogy a csodát lássa. Nagy hatással volt ez a vidék katolikusaira, akiket a hitújítók igyekeztek megrendíteni hitükben. Sok hittagadó visszatért a katolikus Egyházba. Néhány kételkedő és az Oltáriszentségbe vetett hitet megtagadó egyén létráról közelről megnézte, hogy valóban a levegőben lebeg-e a szentségmutató. Saját szemükkel győződhetnek meg erről.

Egy környező helység plébánosa minden hívével zarándoklatot rendezett Faverney-be, s pünkösdkeddjén misét mutatott be a templomban. Ekkor újabb csoda történt. Az átváltoztatás után mindenki szemeláttára a szentségtartó lassan leszállt a szükségoltárra kiterített misekendőre.

Alapos egyházi vizsgálatot indítottak s több száz tanút hallgattak ki eskü alatt. A Szent Szertartások Kongregációja 1864-ben újabb vizsgálatot rendelt el, s utána IX. Pius pápa az egész világnak ajánlotta a még mindig épségben lévő Faverney-i szentostya tiszteletét. A második ostyát a szomszédos Dole városba küldték, s ott a francia forradalom alatt megsemmisült. XXIII. János pápa még nuncius korában elzarándokolt Párizsból Faverney-be az ott őrzött szentostya tiszteletére.

A megolvadt kehely

A dél-franciaországi Pressac község plébánosa régi szokás szerint 1643. nagycsütörtökén két nagy ostyát változtatott át, az egyiket a nagypénteki szentáldozáshoz. Ezt egy kehelybe helyezte, lefedte a kehelytakaróval, és két gyertya között kitétte egy mellékoltárra, hogy ott a hívek imádhassák.

Délután két óra tájban ezen az oltáron hirtelenül tűz ütött ki. Elégett az oltárkép, az oltárterítő, a kehelytakaró, s megolvadt maga a kehely is. A tűzvész után mégis sértetlenül feküdt a Szentostya a megolvadt kehely lábánál.

Chastaigner püspök kivizsgálta az esetet, és megerősítette a csodát. Azóta Pressac hívei évente ünnepélyesen megünnepelik ennek a csodának az emlékét.

Az Oltáriszentség az áradatban

1226. szeptember 14-én a franciaországi híres Avignon városát a kiáradt Rajna tengerre változtatta. Néhány vallásos embernek eszébe jutott, hogy veszélyben van egy kis kápolna is, ahol kitették az Oltáriszentséget.

Csónakkal odaveztek, s mikor bementek a kápolnába, csodálattal látták, hogy a behatolt víz egy méter magas volt, azonban falként állt az oltár két oldalán, és szabadon hagyta az oltárhoz vezető utat is – akárcsak a Vörös-tenger a zsidók átkelésékor.

Amint ennek híre elterjedt, sokan mások is odasiettek csónakjaikkal. VIII. Lajos király azon a napon éppen Avignonban tartózkodott, s személyesen is meggyőződött a csodáról, és hálát adott érte Istennek. (Az ő fiát tiszteljük ma IX. Szent Lajos király néven.)

Ennek a csodának emlékére a Szentatya megengedte, hogy ebben a kápolnában azóta naponta kitegyék az Oltáriszentséget.

A tóban úszó Szentostya

Mária mennybevitelle ünnepeének előestéjén 1240-ben két tolvaj ellopta az Erfurt-i (Németország) Szent Márton templom cibóriumát, amelyben kilenc Szentostya volt. Az akkori szokás szerint az Ostyák fehér kendőbe burkolva voltak a cibóriumban. A tolvajok ezt a kendőt, az Ostyákkal együtt egy tóba dobták.

Néhány hónap múlva az egyik tolvaj súlyosan megbetegedett. Halála előtt meggyóna a papnak szentségtörő tettét, s kérte a papot, hogy kutasson a Szentostyák után.

Január 13-án, a hóvihár ellenére a pap felkereste a tolvaj által megjelölt tavat, néhány Erfurt-i lakos kíséretében, akiknek nem mondta meg, mit keres. Amikor a tóhoz értek, társai egy lyukat fedeztek fel a jégen. A vízben egy fehér kendő úszott. A kendő azonban száraz maradt, s benne sértetlenül ott volt a kilenc Szentostya. A pap csak most árulta el, hogy ennek keresésére jött ide.

A falu papja és népe diadalmenetben vitte vissza az Ostyákat a templomba.

Ki tagadná az isteni Titkot?

Haldoklóhoz hívták a papot a spanyolországi Alboraya faluban, 1348. júliusának elején. A szakadó esőben a pap azonnal elindult, a cibóriumban több Szentostyát vive magával. Egy helyen át kellett kelnie a patakon, de annak vize még nem volt mély, s nehézség nélkül átlábolt rajta.

Miután meggyónította és megáldoztatta a beteget, visszafelé indult a megmaradt három Szentostyával. Mikor a patakhoz ért, annak vize már nagyon felduzzadt. Mivel híd nem volt semerre sem, óvatosan megpróbált átkelni rajta. Azonban megcsúszott, és a cibórium kiesett a kezéből. Fedele kinyílt, s eltűnt a vízben. A pap hiába kereste jó ideig. Mikor visszaérkezett a faluba, elmondta híveinek, mi történt. Azok is a cibórium keresésére indultak, s az egyik meg is találta. Fedele azonban hiányzott, s az ostyák sem voltak benne. Végigjárták a patakot a közeli tengerpartig, de nem találtak semmit.

Hirtelenül azonban felfigyeltek arra, hogy három hal úszik a part felé, egy-egy ostyát tartva szájában. Hamar odahívták a papot, aki magával vitte a cibóriumot. Ebbe a három hal beleejtette az ostyákat, amelyek sértetlenek voltak. A halak erre vidám ugrándozás közben visszatértek a tengerbe. A nép körmenetben kísérte vissza az Oltáriszentséget a plébániatemplomba.

A plébános azonnal értesítette a történetéről a püspököt, Fenollet Hugót, aki vizsgálatot rendelt el. A csoda emlékére két kápolnát emeltek, egyet a pataknál, a másikat a tengerparton.

A plébánia egy értékes kelyhén felirat jelzi ma is a csodát: „Ki tagadná az isteni Titkot, amikor a néma halak ajka hirdeti, amiben hiszünk?!”

A patakban, ott, ahol beleestek a Szentostyák, bővizű források fakadtak, úgyhogy ma már nem lehet átlábolni rajta. Ezért a falusiak különösen hálásak, mert az öntözéshez azelőtt nem volt elég vizük, a mostani bő víz azonban biztosítja számukra a jó termést szárazság idején is.

Az Oltáriszentség megtalálása

Megtörtént az idők folyamán, hogy a Szentostyát szentségtörő kezek elrabolták az Oltárszekerényből, s utána valahol elrejtették. Isten nemegyszer csodálatos módon vezette az embereket az eltűnt Szentostya nyomára.

Néha kedves teremtményeit, az állatokat használta fel a nyomra vezetésben, térdre kényszerítve őket az Oltáriszentség előtt.

Mennyivel inkább kell nekünk, embereknek alázattal leborulnunk Isten szeretetének nagysága, az Oltáriszentségben köztünk élő Jézus előtt!

Az Alcoy-i Jézuska

A spanyolországi Alcoy faluba letelepedett egy Prats János nevű francia posztókereskedő, aki 1568. január 29-én ellopott a plébánia templomból egy kis ezüst szelencét, amelyben több Szentostya volt. Ellopta az ezüst kelyhet is, amelyben az Útravalót szokták vinni a betegeknek. Egyéb értéktárgyakat is magával vitt.

A plébánia papjai másnap reggel felfedezték a lopást, s azonnal összehívták a falu lakosságát. Kértek mindenkit, hogy böjtöljön, és imádkozzék az Oltáriszentség mielőbbi megtalálásáért. Ugyanakkor gondosan átvizsgálták minden istállót, csúrt, bozótot, szénakazlat és trágyadombot. Eredmény nélkül.

Lovas futárral értesítették II. Fülöp spanyol királyt is Madridban, aki annyira szívére vette a szentségtörést, hogy székhelyén udvari gyászt rendelt el.

Alcoy-ban az emberek abbahagyták munkájukat, s mindenki az Oltáriszentség után kutatott, és szakadatlanul imádkoztak azért, hogy megtalálják.

Egy Miralles Mária nevű özvegy a fölött az istálló fölött lakott, ahol Prats János lovait tartotta. Volt neki egy kis faszobra a Jézuskáról. Már sok imája meghallgatásra talált, amikor ez előtt a szobor előtt imádkozott. Sőt, általános szükség idején, mint éhínségben, járványok esetén, háború alatt nyilvános helyre állították ezt a kis szobrot, s ott a falu minden lakosa imádkozott előtte, s nem hiába.

Most sírva imádkozott előtte az özvegy: „Kedves Jézuskám, eddig hiába kerestünk. Ne engedd, hogy a Szentostya tovább is a tolvaj kezében maradjon. Mutasd meg nekünk, kérünk, a helyet, ahová elrejtette!”

Erre nagy meglepetéssel tapasztalta az özvegy, hogy a faszobor megmozdult, és jobb kezével, amellyel eddig az égre mutatott, most lefelé mutat. Az özvegy felkiáltott csodálatában. Erre odasiettek a házbeliek, s ők is csodálkozva néztek a szobrocskára. Megvizsgálták. A fának, amiből faragták, semmi bántódása sem történt.

Hamarosan felismerték, hogy a Szentostya ott van elrejtve, a lakás alatti istállóban. Értesítették a hatóságokat, hogy azok jöjjenek el, és hivatalosan nézzék meg a szobrocskát, utána pedig harmadszor is kutassák át az istállót. Kétszer ugyanis már eredménytelenül átkutatták. Az elsárgult kukoricalevelek alatt valóban megtalálták az ezüst kelyhet és a kis ládát három Szentostyával. Ez 1568. január 31-én történt.

Amikor a bíró megkérdezte a vádlottat, hol van a többi Szentostya, azt felelte, hogy azokat megette. Ő azt hitte, mindet megette, ezt a hármat nem vette észre.

A falusiak Isten iránti hálából megvették a házat, ahol a Szentostyákat megtalálták, és kápolnává alakították át a Kis Jézus tiszteletére. Még ma is fennáll, mint kegyhely, apácák gondozásában. Róma búcsúkkal látta el a Kis Jézus tiszteletét, akinek szobrát ma „Santisimo Nino del Milagre” néven tisztelik. Évente háromnapos ünnepléssel emlékeznek meg az

eseményről, január 29–31-ig. Akárcsak Úrnapján, körmenetet tartanak ilyenkor az utcákon az Oltáriszentséggel. A Kis Jézus szobra ma is lefelé mutat jobb kezével.

A Paternó-i titokzatos lángok

A Nápoly melletti Paterno templomába rablók törtek be 1772. január 18-án és a szentségházból elvitték a két, Ostyákkal telt cibóriumot. A szentségtörés felháborította az egész vidéket, és a környék templomaiban engesztelő ájtatosságokat tartottak, kérve Istent, hogy minél előbb megtalálják az elrablott szentostyákat.

Néhány napra rá a falusiak felfigyeltek arra, hogy az egyik mező egész éjjel titokzatos módon ragyog. Majd pedig kis lángocskák jelentek meg a szalmakazlakon ezen a mezőn. Az emberek biztosra vették, hogy ez az égi jel, amiért imádkoztak, és odasiettek csákányokkal és ásókkal. De hiába kutattak, nem akadtak a Szentostyák nyomára. Már haza akartak menni, amikor az egyik nyárfa repedéséből néhány pillanatra fény tört elő, s ugyanakkor néhány fehér galamb odaszállt, megpihent a nyárfa mellett, majd ismét elrepült. A falusiak odasiettek, s átkutatták a fa környékét. Fel is fedeztek egy Szentostyát a földön. Odahívták a plébánost, aki a magával hozott kendőbe helyezte azt. Tovább kutattak, és még tizennégy Szentostyát találtak. Ünnepeles körmenetben mentek vissza a templomba.

Másnap tovább kutattak azokon a helyeken, ahol hirtelen fény tört elő, s végül megtalálták az összes Szentostyát.

A Huesca-i cibórium

A spanyolországi Huesca templomának szentségházát 1648. november 30-án hajnalban feltörték, és elrabolták az Ostyákkal tele cibóriumot.

Amikor a harangozó a reggeli Úrangyalához elharangozott, kinézett a harangtoronyból, hogy milyen idő lesz. Csodálkozva látta, hogy az egyik rét oly fényben tündöklök, mintha milliónyi gyémánt ragyogna rajta.

Amikor lejött a toronyból és bement a templomba, észrevette a feltört szentségházat. Mindjárt gyanút fogott, hogy a ragyogó rét a templomrablással van kapcsolatban. Odasietett a sekrestyével, s látta, hogy a fény egy trágyadombból árad ki. Ásni kezdtek benne, s néhány perc múlva megtalálták az ellopott cibóriumot a Szentostyákkal.

Nagy örömmel siettek vissza a templomba, hogy a papot értesítsék. A nép között is futótűzként terjedt el a hír, s az emberek összegyűltek a mezőn, és nagy tisztelettel kísérték vissza az Oltáriszentséget a templomba. Azóta évente megünneplik ezt az eseményt november 30-án nagymisével, szentségimádással és Te Deummal nyújtva engesztelési és adva hálát. Azon a helyen pedig, ahol az Oltáriszentséget megtalálták pompás emlék kápolnát emeltek.

A Lungern-i templomrablás

A svájci Lungern templomát 1492-ben kirabolták. Elvitték az Ostyákkal teli cibóriumot s más értéktárgyakat is. A tolvajok elmentek a Giswiler-erdőbe, s ott a fenyőfák alatt kiszórták az Ostyákat a földre. Utána tovább siettek. Egy alpesi legelőn elosztották egymás között a zsákmányt, s holtfáradtan ledőltek aludni.

Arra ment egy hegyilakó. Látta, hogy a rongyos ruhájú alvó alakok egyikének szakadt köpenye alatt valami aranyos tárgy csillog. Gyanút fogott, s értesítette a közeli házban levőket. A bátor férfiak elindultak, hogy elfogják a rablókat. Közeledtükre azonban kettő kerekét oldott, s csak a harmadikat tudták elkapni. Sarnen-ben bíró elé állították. Bevallotta a templomrablást, s megjelölte a helyet, ahol a Szentostyákat kiszórták a cibóriumból.

Lungern plébánosa a néppel a Giswiler-erdőbe ment, és ünnepélyes körmenetben, énekek és engesztelő imák kíséretében vitték vissza az Oltáriszentséget a templomba.

Azon a helyen, ahol megtalálták az Oltáriszentséget kristálytisza forrás fakadt, amely még ma is folyik, és felüdíti a vándorokat. Kápolnát építettek itt, s ennek régi festményei megörökítik az eseményt. Az erdőt pedig azóta a Szentség-erdejének nevezik. Minden évben július első vasárnapja utáni hétfőn megünneplik itt szentmisével, szentbeszéddel és áldozással az elrabolt Szentostyák megtalálását. Más napokon is szívesen keresik fel ezt a helyet a zarándokok.

Turin – az Oltáriszentség Városa

Az olaszországi Turint „Az Oltáriszentség Városa”-nak nevezik. Ezt az 1453. június 6-án történt csodának köszöni. Ezen a napon két legény jött a városba egy jól megrakott öszvérrel. Egyikük, katonai szolgálata alatt kirabolt egy templomot, s a szentségtartót az Oltáriszentséggel együtt beletette zsákjába. Most hazatérőben volt egy bajtársával együtt.

Amint a turini Szent Szilveszter templom elé értek, az öszvér hirtelenül megállt, majd térdre ereszkedett. Hiába verték, nem mozdult. Az ütések következtében azonban leesett róla a zsák és kinyílt. Kirepült belőle a szentségtartó, és ragyogó fényben a levegőbe emelkedett, s ott lebegve maradt.

Abban az időben tizenkét ezer lakosa volt Turinnak. A nép a templom előtti térre tódult, hogy a csodát láthassa. Romagnano Lajos, Turin püspöke, ünnepi öltözetben papjaival együtt vonult oda. Erre a szentségtartó magától kinyílt, és leereszkedett, de a Szentostya kiszállt belőle és továbbra is a levegőben lebegett.

A nép térdén állva könyörgött: „Maradj nálunk, Urunk, maradj nálunk!”

Ekkor újabb csoda történt. A Szentostya lassan leszállt, bele a kehelybe, amelyet a püspök a kezében tartott.

A meghatottságtól könnyezve kísérte a nép a püspököt a katedrálisba. Azon a helyen pedig, ahol a csoda történt, először egy kápolnát, később pedig pompás templomot emeltek tiszteletére, Corpus Christi – Krisztus Teste címmel.

A csoda ötszázadik évfordulóján, 1953-ban Milánó bíborosa, Schuster kardinális négyezer zarándokkal együtt vett részt a jubileumi ünnepségeken.

A Langenwiese-i zarándokok

A sziléziai Langenwiese község évszázadok óta engesztelő ünnepet tart, amelyen a zarándokok ezrei vesznek részt. Ennek eredetét hirdeti a templomban egy márványtábla és egy festmény, a szószék faragványa és a helység krónikája egyaránt.

1453-ban kirabolták az egyik ottani templomot. A tolvajt lefizették, hogy így hozzájussanak a Szentostyához és meggyalázhassák. A krisztusgyűlölők azonban megrettentek, amikor a Szentostyák vérezni kezdtek. Mivel félték a világi hatóságoktól, egy fehér kendőbe tették a véres ostyákat és elásták az erdőben.

Egy lengyel nemes négylovas kocsiján az erdei úton ment, mikor a lovak hirtelenül megálltak, és letérdeltek. Hiába ösztökölte őket, nem akartak tovább menni. A nemes kíváncsian utánanézett, mi ennek az oka, s felfedezte az elásott kendőt a Szentostyákkal.

Ennek híre gyorsan elterjedt a vidéken, s a nép a papokkal az élén ünnepélyes menetben ment az erdőbe, és kísérte vissza az Oltáriszentséget a templomba. Ez húsvét és pünkösd között történt 1453-ban. Azóta tartanak az engesztelő körmenetek még ma is. Ezen még főpapok is részt vettek és II. Pius pápa 1460-ban bűcsúkat engedélyezett a résztvevőknek.

Az engesztelő ünnepet a húsvét utáni negyedik vasárnapon tartják. Gyakran 50 000 ember vesz részt rajta. Egy hétig tartanak a körmenetek.

Az Ettiswil-i szentségrablás

Svájc Luzern kantonjában levő Ettiswil plébánosa és hívei megdöbbenve tapasztalták 1447. május 23-án, hogy eltűnt az úrnapi körmenetre átváltoztatott szentostya. A plébános a hívekkel együtt kutatni kezdett a tettes után. Egyesek emlékeztek arra, hogy az elmúlt napokban egy a badeni Bischoffingen-ből származó asszony, Vögtli Anna járt a faluban. Hamarosan meg is találták, s az asszony önként bevallotta bűnét a bíró előtt.

Nagy szegénységben élt otthon, s valaki biztosította őt a jólétről, ha hajlandó szentostyákat lopni neki a templomokból. A helybeli templomból kétszer lopott is ostyát, de jobbnak látta, ha harmadszorra egy távolabbi helységben kísérletezik. Ezért néhány napig figyelte a helyzetet Ettiswil-ben, s egy mise után a templomban maradt, s ellopta a körmenetre szánt nagy ostyát. Azonban alighogy elhagyta vele a helységet, az ostya hirtelenül oly súlyossá vált, hogy képtelen volt egy lépést is tenni tovább, bármilyen irányban. Megrettenve bedobta a szentostyát az ott lévő csalán közé, s elmenekült.

Közben a falu népe buzgón imádkozott, hogy megkerüljön az ellopott szentostya. Egy kis disznópásztor leány találta meg, amikor a disznók térdre estek a csalános bozót előtt, ahol ott tündökölt a szentostya szép fehér virág alakjában. Hat virágszirom alakult ki az ostyából, középen pedig egy darabja kerek maradt. A kislány kiáltozására odagyűlt a nép, majd elhívták a plébánost is. Az nagy tisztelettel szedte fel először a hat virágszirommá változott Ostyadarabot, amikor azonban a kerek darabot is fel akarta venni, az hirtelenül a földbe süllyedt és eltűnt a föld méhében. Ezt arra magyarázták, hogy Isten emlékkápolna emelését kívánja ezen a helyen. Nagy hálaadó körmenetben vitték vissza a megtalált ostyadarabokat a templomba, s hamarosan felépült az emlékkápolna is. Azóta sok csoda történt ott, amiket emléktáblákkal örökítettek meg. Megtért a szerencsétlen asszony is, aki ellopta az ostyát, és az Oltáriszentség nagy tisztelőjévé vált.

A Rellinghausen-i csoda

Amikor a plébános elkezdte a hajnali misét 1516. július 25-én a Köln melletti Rellinghausen-ben, észrevette, hogy az éjjel feltörték a szentségházat. A tolvajok elvitték az Oltáriszentséget tartalmazó edényt is.

A szentségtörő templomrablás hírére a hívek odasereglettek és Isten bocsánatáért esedeztek a rajta esett sérelem miatt. Bizalommal kérték Istentől, adjon nekik valami jelet, hol találhatják meg az elrabolt Oltáriszentséget.

A közös imát Isten csodával jutalmazta. Már a következő reggelen futva sietett egy fiatal pásztorfiú a plébániára, és jelentette, hogy megtalálta az Oltáriszentséget. Amikor kora reggel kihajtotta bárányait, azok megálltak egy bokornál, és térdre ereszkedtek. Sem hívásának, sem ütéseinek nem engedelmeskedtek a bárányok, s nem mentek tovább. Amikor a pásztorfiú utána nézett, mi az oka ennek, a cserjésben megtalálta az Oltáriszentséget, amelyet a tolvajok oda dobtak.

A plébános a néppel azonnal odasietett, s a bárányok még mindig az Oltáriszentség körül voltak, nagy tisztelettel adózva Teremtőjüknek.

A hit felkeltése

Jézus, aki valósággal jelen van köztünk az Oltáriszentségben, megteheti, és sokszor meg is tette, hogy jelenlétét érezteti másvallásúakkal, hitetlenekkel, hogy magához vonzza őket végtelen szeretetében. Nekünk, katolikusoknak, akik hiszünk Benne, annál nagyobb hálával kell leborulnunk, és hálát adnunk katolikus hitünkért.

A megígért Messiás

Villanuevai Szent Tamás, Valencia püspöke 1554-ben üzenetet kapott, hogy sürgősen látogasson meg egy haldoklót. Amikor megérkezett, a haldokló beszámolt neki arról, hogy miért lett katolikus. Ezt a titkát eddig senkinek sem mondta el.

Gyermekkorában apja megbízásából egy barátjával együtt hosszú útra ment. Mindketten zsidók voltak, s útközben arról beszélgettek, mikor jön el a várva várt Messiás. Ekkor felfigyeltek arra, hogy csodálatos fény áradt szét a lenyugvó nap körül. Ekkor eszébe jutott apjának tanácsa, hogy valahányszor rendkívüli természeti jelenséget lát, kérjen valami kegyelmet Istentől. Barátjával együtt térdre borult és kérte Istent, mutassa meg neki a megígért Messiást.

Ekkor a fénysugarak közepette ragyogó kehely tűnt fel, felette egy Szentostyával. A két gyermek először megrettent, utána azonban eltöltötte őket a meggyőződés, hogy ez a valódi s egyetlen Messiás. Élő hittel magasztalták Istent.

Hazatérése után azonban semmit sem szólt erről apjának, hanem megvárta, míg nagykorúvá vált, s akadálytalanul csatlakozhatott a katolikus Egyházhoz. Társával később elvesztette a kapcsolatot, úgyhogy nem tudja, azzal mi történt.

Csoda a zálogházban

Párizsban 1290-ben egy szegény asszony zálogházba tette legszebb ruháját. Amikor ki akarta váltani, oly magas árat szabott érte a zálogház tulajdonosa, amit az asszony nem tudott megfizetni. Ekkor a tulajdonos kijelentette, hogy pénz nélkül is kiválthatja ruháját, ha hoz érte egy átváltoztatott Ostyát.

A lelkiismeretlen asszony hajlandó volt erre a szentségtörésre. Áldozáshoz járult, s titokban kivette szájából a Szentostyát, s elvitte a Billets utcába, a zálogházba.

Az idős tulajdonos egy asztalra dobta az Ostyát, és egy konyhakéssel többször átdöfte gyűlöletének kifejezésekképpen. Az átszúrt Ostya azonnal vérezni kezdett.

Ennek ellenére a dühöngő tulajdonos nem szállt magába, hanem egy szöggel az asztalhoz szögezte a Szentostyát. Mivel az most még jobban vérezett, megijedt, s a tűzbe dobta. A Szentostya sértetlenül kiszállt a tűzből és felemelkedett a levegőbe. A férfi elkapta, és bevágta egy katlanba, amelyben víz forrt. A víz vérvörösé vált azonnal. A Szentostya azonban ismét a levegőbe emelkedett.

Ebben a pillanatban belépett a tulajdonos felesége, és megrettenve látta a keresztre feszített Jézust, élő alakban a Szentostyában. Gyermekai is látták ezt, s hallották apjuk káromkodását.

A gyermekek kiszaladtak az utcára, s odakiáltották az éppen a templomba menő társaiknak: – Ne menjetek a templomba, mert Istenetek nincs többé ott. Apám épp most ölte meg!

Ezt meghallották az ott lévő felnőttek is, s egy asszony utána akart nézni a dolognak, s bement a zálogházba. Ott megrettenve megpillantotta a levegőben lebegő Ostyát. Letérdelt előtte, s odahívatta a papokat.

A szentséggyalázót és feleségét letartóztatták. Az asszony és gyermekei megtértek és megkeresztelkedtek. A férfi azonban megátalkodott.

A csodálatos Ostyát a francia forradalomig, 1789-ig a Szent János templomban őrizték. A zálogház helyén épült fel később a Saint Germain des Billels templom.

Szentostya a vendégfogadóban

A jelen század elején az amerikai Albany egyházmegye egyik papját haldoklóhoz hívták. Magához vette az Oltáriszentséget egy kis szelencében, s lóháton útnak indult a dühöngő vihar ellenére. A sáros úton azonban még a ló is kimerült, s azért éjjelre a pap megállt egy vendégfogadónál. Az Oltáriszentséget egy fiókba tette, s nyugovóra tért.

Reggel a vihar alábbhagyott, s a pap folytatta útját. Az Oltáriszentséget azonban ott felejtette a fogadóban. Nagy félelem fogta el a papot, amikor erre rádöbrent, mert a fogadó protestáns vidéken feküdt. Talán azóta kitakarították a szobát, s kidobták az Oltáriszentséget. Azonnal megfordult és sietve tért vissza a fogadóba. Mindjárt az után érdeklődött, hogy üres-e még a szoba, amelyben aludt.

„Igen – válaszolta a tulajdonos – és jó, hogy visszatért, mert nem tudtuk kinyitni ajtaját. A kulcslyukon keresztül azonban láttuk, hogy nagy fény van a szobában, s attól tartottunk, hogy tűz tört ki.”

„Hála Istennek!” – kiáltott fel a pap, s a szobához sietett. Nehézség nélkül ki tudta nyitni ajtaját, s nagy tisztelettel magához vette az Oltáriszentséget. A csoda hatására a fogadós egész családja és személyzete katolikussá lett.

A hit kegyelme az úrnapi körmenet hatására

Úrnapi körmenetet tartottak a múlt században egy németországi helységben. Egy protestáns fiatalember, aki nem hitt Jézus jelenlétében az Oltáriszentségben, elhatározta, hogy kalappal a fején és állva nézi végig a körmenetet, amikor elhalad előtte.

Mégis, amikor eléje ért a pap az Oltáriszentséggel, a fiatalember akaratlanul is lekapta kalapját, s letérdelt két térdre. Imádta Jézust az Oltáriszentségben. Többé már nem kételkedett jelenlétében.

Utána rögtön felkeresett egy katolikus papot, s elbeszélte neki tapasztalatát. Hitoktatásban részesült, és katolikussá lett. Később egy szerzetesrendbe lépett, pappá szentelték, és a német kultúrharc idején a kínai misszióba száműzték. Tíz év múlva térhetett vissza hazájába, de ott továbbra is korlátozták működési területét.

Életét adta az Oltáriszentség védelmében

Egy gazdag német földbirtokos fia a múlt században Olaszországban utazgatott. Livornóban csodálkozva látta a pompás úrnapi körmenetet. Az egész várost feldíszítették zászlókkal és virágfüzérékkel. Az ablakokba és erkélyekre égő gyertyákat tettek. Maga az érsek vitte az Oltáriszentséget a körmenetben.

A protestáns Artúr maradt egyedül állva, amikor odaért a körmenet, s mindenki letérdelt. Hirtelenül azonban ő is térdre esett, s könnyek csorogtak arcán. Mi történt?

Ő maga számolt be róla, hogy amikor a Szentostyára nézett, hirtelenül az Üdvözítőt látta ott, kimondhatatlanul szelíd, de ugyanakkor szemrehányó tekintettel. Ez leírhatatlan belső felindulást okozott neki. Teljesen meggyőződött Jézus Krisztus valódi jelenlétéről az Oltáriszentségben, térdre esett, és imádta Őt.

Utána hamarosan belépett a katolikus Egyházba, majd pedig a jezsuita rendbe, ahol szent életet élt. Különösen kivált az Oltáriszentség tiszteletében. Éjjel és nappal több órát töltött az

Oltáriszentség előtt. Gyakran kérte az Üdvözítőt, hogy fogadja el életét engesztelő áldozatul a hidegségért, lanyhaságért, sérelmekért és szentségtörésekért, amellyel a Szeretet Szentségében illetik.

Istennek tetsző volt ez a felajánlása, s elfogadta. A volt protestáns az Oltáriszentség vértanújaként halhatott meg. Húsvét idején kíségetett egy vidéken, amelyet rablóbandák fosztogattak. Egy késő este beteghez hívták a plébánost. Artúr atya a plébánia ablakában állt, s onnan belátott a templomba, annak nyitott ablakán keresztül, a főoltárra. Észrevette, hogy sötét alakok mozognak az oltár körül. Átsietett a templomba, ahol két rabló éppen az oltárszekrény feltörésén fáradozott. Észrevétlenül közeledett hozzájuk a sötét templomban, s hirtelenül kikapta az egyik rabló kezéből a cibóriumot. A meglepett rablók először ki akartak futni a templomból, de mikor látták, hogy a pap egyedül van, visszamentek, és ütni, verni kezdték. Majd pedig az egyik rabló fejbe lőtte a véresre vert atyát.

Ebben a pillanatban érkezett vissza a plébános a sekrestyés és két másik ember kíséretében. A rablók a sötétségben elmenekültek.

A plébános odasietett az oltárhoz. Artúr atya még mindig keblére szorítva tartotta a cibóriumot. Boldogan nyújtotta át a plébánosnak, s kérte, áldoztassa meg őt szent útravalóként. Utána hamarosan meghalt.

Egy vak protestáns meggyógyul

A „Catholic Herald” londoni hetilap beszámolt arról, hogy 1937. december 25-én a Prestwich-i Mária templomban tartott éjféle misén hirtelenül visszanyerte látását egy protestáns fiatalember, Malene Eric, aki négy hónappal azelőtt teljesen megvakult. A misén azért vett részt, hogy egy katolikus barátjáért imádkozzék. Jóságáért Isten csodálatos módon megjutalmazta.

A Kis Jézus megtéríti a kínait

Egy szorgalmas fiatal kínai, Ah Lok, 1899-ben kivándorolt hazájából és a Bismarck szigetcsoporthoz keresett munkát. Hamarosan földet vásárolt, s önálló gazdálkodásba kezdett. Kihozatta két öccsét is, hogy azok mellette dolgozzanak. Fiatalabb öccse, Akun hallott egy missziós iskoláról, s megkérte bátyját, hogy oda beiratkozhassék. Ah Lok szívesen teljesítette kérését, s nagylelkűen fizette tanítási költségeit. Akun nagyon boldog volt az iskolában, s 1902-ben kérte, hogy kereszteljék meg. Ő volt az első katolikus kínai a vidéken. Ő okígtatta barátját a katolikus hitre, s hamarosan az is megkeresztelkedett. Most két kínai volt keresztény. Példájukat nemsokára mások is követték. Csak Ah Lok nem mutatott érdeklődést a katolikus vallás iránt. Előző munkahelyén voltak európai munkások, akik a kereszténységről csak megvetéssel nyilatkoztak, azért ő csak mosolygott mások megtérésén. Csodálta azonban a katolikus misszionáriusok önzetlen munkáját, és nagylelkűen segítette őket, amikor rászorultak.

Isten, aki egy pohár vizet is megjutalmaz, örömmel nézte ezt a nagylelkű és felebarátait szerető pogányt. Egyszer Ah Lok önként elkísérte kisöccsét és annak barátját a misére. Fogalma sem volt azonban arról, mi megy végbe a misén. Kíváncsian figyelte a pap mozdulatait. Amikor a pap áldoztatás előtt kinyitotta az oltárszekrényt, Ah Lok meglepetten látta, hogy abból egy csodaszép kisfiú lép ki, ragyogó szemmel, fényárban úszva. Majd a pap kezében látta a kisfiút, aki kedvesen rámosolygott. Zöld ruhában volt, ami a kínaira különösen jó hatást tett, mert a zöld a remény, a boldogság és barátságos fogadtatás színe. Csak azt nem értette, miért tartja a misszionárius ezt a szép fiúcskát abban a kis faházban. Azt is szerette volna tudni, ki ez a fiúcska. Megígérte azonban öccsének, hogy csendben lesz a misén, azért egyelőre nem kérdezősködött szomszédaitól.

Mise után érdeklődött a kisfiú felől, de azt senki más nem látta, s őt bolondnak tartották. Öccse megmagyarázta neki, amit az Oltáriszentségről tudott, de ez nem elégítette ki, mert biztosra vette, hogy nem csalódott. Utána elment másutt is misére, de többé ő sem látta a Kis Jézust. Szeretett volna azonban többet tudni a katolikus vallásról, s kérte a misszionáriust, adjon neki egy könyvet. Kínai katekizmusuk akkor még nem volt, csak egy imakönyvet kapott. Azt buzgón forgatta, s végül meggyőződött róla, hogy neki is katolikussá kell lennie. 1907. április 12-én végre őt is megkeresztelték.

Védőszentje, Szent Pál módjára, Ah Lok buzgó apostollá vált pogány honfitársai között. Összegyűjtötte őket a környező szigetekről és hitoktatást tartott nekik. Ajánlotta, hogy küldjék gyermekeiket a missziós iskolába. Közülük soknak tanítási költségeit vállalta. Később az egyik szigeten ő maga emelt katolikus iskolát a bevándorló kínaiak számára. Katolikus tanítókat, tankönyveket és katekizmusokat hozatott Kínából. Más városokban is elősegítette a szegény gyermekek keresztény nevelését. Amikor meghallotta, hogy Kínában be akarnak zárni két katolikus iskolát az anyagi támogatás hiánya miatt, testvéreivel együtt ő küldött nekik pénzt, hogy továbbra is működhessenek. Egészen 1939. január 25-én bekövetkező haláláig mint buzgó világi apostol működött.

Csoda az Ars-i plébános miséje alatt

A Lyon-i egyetem két hitetlen tanára hallott az Ars-i plébános, Vianney János működéséről, s elmentek, hogy megfigyeljék, és bírálatot mondjanak róla. Amikor megérkeztek, a Szent éppen misézett a templomban.

Az átváltoztatáskor a hívek ájtatosan letérdeltek, az egyik istentelen tanár azonban odaszólt a másiknak:

– Hogyan lehetséges, hogy az oktalan emberek letérdelnek egy darab kenyér előtt, mintha az Isten lenne?

Isten csodával felelt a szentségtörő kérdésre. Amikor áldozás előtt a plébános a kezében tartott Szentostyával elmondta a szavakat: „Íme az Isten Báránya, ki elveszi a világ bűneit”, a Szentostya elrepült kezéből és az első áldozó szájába szállt.

Az egyik hitetlen tanárt ez a csoda annyira meghatotta, hogy mise után felkereste a plébánost a sekrestyében, felhagyott hitetlenségével, sőt később pappá és domonkossá lett. Isten iránti hálából ő maga mondta el később megtérésének történetét.

A hit erősítése

A hívőnek nincsen szüksége csodára, hogy elfogadja Jézus valóságos jelenlétét az Oltáriszentségben. Az Úr Jézus mégis néha csodás módon jelenik meg az Oltáriszentségben, láthatóan megmutatja magát, hogy megjutalmazza, elmélyítse, lángolóbbá tegye hitünket.

A kis ministráns nagy rémülete

Alcantarai Szent Péter rendkívüli áhítattal misézett.

Egy nap a kis ministránsa ijedten szaladt haza. Félelemtől remegve kijelentette anyjának, hogy többé nem fog ministrálni ennek a papnak, mert az megevett egy nagyon kedves gyermeket a szentáldozáskor. „Egyszer még engem is felfal!” – mondta a gyerek.

Az anya, aki jól ismerte a papot, rögtön gyanította, hogy gyermeke csodát látott. Megmagyarázta neki, hogy minden Szentostyában Jézus teste és vére van jelen, hogy az emberek eledelül szolgáljon. Köszönje meg azért Jézusnak, hogy megláthatta Őt.

Most már nyugodtan ment vissza a gyermek a Szent miséire, és örült neki minden alkalomkor, amikor átváltoztatás után megpillantotta a Kis Jézust a pap kezében.

Ez Spanyolországban történt a 16. században.

Szent Izidor misehallgatása

Madrid védőszentje egy béres, aki 1070-ben született, és 1130-ban halt meg. Ünnepe még halála után 900 évvel is nyolcnapos ünnepléssel vezetik be.

Izidor kemény munkával kereste kenyerét a földeken. Napját azonban mindig misehallgatással kezdte. Ura, de Vargas Iván egyszer megkorholta ezért:

– Nem azért fogadtalak fel, hogy imádkozzál, hanem hogy dolgozzál!

– Igaz, hogy naponta szentmisét hallgatok – válaszolta Izidor. – Nem feledkezhetem ugyanis meg arról, hogy nem csak Önt kell szolgálnom, hanem Istent is. Szüleim nemcsak munkára tanítottak, hanem imára is. Aratáskor majd meglátja, hogy jól végeztem kötelességemet. Ha akkor is elégedetlen lesz, megkurtíthatja béremet.

Iván beleegyezőleg bólintott, azonban elhatározta, hogy titokban ellenőrzi Izidort. Látta, hogy Izidor elment az első misére, de ugyanakkor észrevette, hogy egy angyal alakú egyén szánt helyette fehér ökrös fogattal. Amikor közelebb ment, csak Izidort látta. Megkérdezte tőle, hová tűnt el segítője.

– Én senkit sem láttam – felelte Izidor meglepetten. – Nem is kértem senkinek a segítségét sem, csak egyedül Istenét. Az Ég és Föld Ura ezzel a jelenéssel bizonyára arról akart tanúskodni, hogy megáldja annak a munkáját, aki a munka miatt nem feledkezik el az imáról.

Iván nagyon meg volt elégedve Izidor munkájával és egész birtoka felügyelőjévé tette. Belátta, hogy senkinek sem árt, ha valaki idejének egy részét Isten szolgálatára szenteli.

Krisztus arca a Szentostyában

Az Indiai-óceánban lévő Reunion-szigeten 1902. január 26-án a Szent András templomban szentségimádást tartottak. Lacombe atya, a templom plébánosa reggel 8-kor misézett a kitett Oltáriszentség előtt. Sok hívó volt jelen a különböző társulatok tagjai közül.

Amikor felajánláskor feltekintett az Oltáriszentségre, a Szentostya helyett egy sápadt, szomorú férfi arcot látott, beesett szemmel, fénysugárral körülvéve. Ez a jelenés tartott az egész mise alatt.

Mise végén meg akart győződni arról, hogy nem érzéki csalódás áldozata volt, s kiküldte az egyik idősebb ministránsát, nézze meg az Oltáriszentséget. Az hamarosan visszatért, s jelentette, hogy egy férfi arcát látja az Oltáriszentség helyett. Ugyanígy látta ezt egy ifjú, s több apáca is.

Ennek híre hamarosan elterjedt, és sok hívő és hitetlen sietett oda. Állandóan jöttek, mentek a templomban, mindenki akarta látni az arcot, azonban nem látta mindenki. A kiváltságosak az ártatlan gyermekek és a nagy bűnösök voltak. Néhány felnőtt először semmi rendkívülit sem látott, amikor azonban egy ideig imádta az Oltáriszentséget, előtte is megjelent a lélekbemarkoló Krisztus-arc.

Egyesek közelebb mentek, hogy jobban megfigyeljék. Az arc látszott a szentségtartó mögül, s oldalról nézve is. Amikor eloltották a villanylámpákat és a gyertyákat, az arc még fényesebben tündökölt.

Még a polgármester is felkereste a templomot két kislányával. Egyesek távcsövet hoztak magukkal, hogy jobban láthassák az arcot. Az oltárt jobban látták vele, az arcot azonban szabad szemmel látták jobban. Legfeltűnőbb volt, hogy a sziget pogány lakói is felkeresték a templomot, és kivétel nélkül látták a Krisztus-arcot. E napokban mintegy tízezer ember kereste fel a templomot, és több száz aláírásával tanúskodott az esemény valóságáról.

Délután kettőtől háromig teljesen eltűnt a Krisztus-arc, s helyette egy kereszt jelent meg, ami 2-3 centiméterrel hosszabb volt alul és felül, mint a Szentostya.

A csoda a lakosságot nagy jóindulattal töltötte el a katolikusok iránt.

A belgiumi vérző Ostya

A Nivelles mellett fekvő Bois-Seigneur-Isaac-ban történt csoda 1405-ben egész Európát izgalomba hozta. Három titokzatos jelenéssel kezdődött, amiben du Bois János részesült.

1405. pünkösdje előtti kedden éjfél körül felébredt, és egy harminc év körüli férfit látott ágya előtt, ragyogó fényben, kék hermelinnel beszegett köpenyben. Miután János magához tért ijedtségéből, megkérdezte a látomást, hogy mit kíván. Az erre szétnyitotta köpenyét, és megmutatta rettenetes sebektől vérző testét.

– Nézd, mily rettenetesen bántak velem az emberek! Légy irgalmas irántam, és gondoskodj egy orvostól, aki meggyógyít engem, és aki igazságot szolgáltat nekem!

Akárcsak az emmauszi tanítványok, János sem ismerte fel a jelenésben Jézust. Azért udvariasan kifejezte részvétét, de sajnálattal kijelentette, hogy nem ismer olyan orvost, aki meg tudná gyógyítani, s arra sincs hatalma, hogy igazságot szolgáltatson neki. Nem fogta fel, hogy Jézus kérése nemcsak őhozzá szól, hanem az egész emberiséghez, s engesztelő lelkeket keres.

Jézus tovább bízta Jánost:

– Ha igazán akarnál keresni, találnál könnyen ilyen orvost. Mondd, hogy ne lennék elborítva sebekkel, amikor az emberek naponta újabbakat adnak hozzá?

Ekkor rámutatott egy különösen nagy sebre szíve tájékán:

– Jöjj ide hozzám, s vedd szemügyre jól ezt az oldalsebet, mert ez okozza nekem a legnagyobb fájdalmat! Ha nem nyújtasz nekem semmi hatásos segítséget, hanem csak pusztá szavakat, érintsd meg legalább kezdeddel sebemet, hogy enyhítsd fájdalmát. Tedd meg legalább azt, amire képes vagy, és én hálás leszek érte. Később majd többet tudsz tenni értem, és akkor megbocsátok a világnak!

János titokban tartotta az éjszakai jelenést, nehogy kigúnyolják érte. Nagy meglepetésére a következő éjszaka ismét megjelent ágya előtt az Ismeretlen, és szemrehányást tett neki:

– Megmutattam neked sebeimet, és elpanaszoltam fájdalmadat, hogy részvéttel légy irántam és keress egy orvost, aki meg tud gyógyítani s enyhíteni tudja szenvedésemet. Te azonban semmit sem tettél értem! Valóban senki sem akad, aki készen lenne arra, hogy

irgalmazzon rajtam és törődjék ügyemmel? Megengedik, hogy sebeim elgennyesedjenek? Rákényszerítenek arra, hogy megbüntessem a panaszaimra süket világot?

János még most sem ismerte fel az Úr Jézust. De reggel legalább hozzátartozóinak beszámolt élményéről. Megkérte bátor testvérét, töltsse vele a következő éjjelt, s védje meg őt, ha szükséges. A szoba ajtaját gondosan bezárták.

Csütörtök éjjel ismét megjelent a Fájdalmas Ember és ismét orvost kért. János testvére nyugodtan aludt tovább. János erre megkérdezte:

– Ha egyáltalán találok orvost, hová küldjem? Ön teljesen ismeretlen előttem, nem is sejtem, hol lakik?

– Fogd a kápolna kulcsát, és menj be. Ott megtalálasz engem, és felismered, ki vagyok!

János engedelmeskedett. A kápolna oltára fölött megpillantotta a kereszten függő Krisztust, akinek egész testét sebek borították. Oldalsebéből friss vér folyt.

Most ismerte csak fel János Urát és Mesterét. Szeretettel és részvétellel telve vetette magát lába elé, akárcsak Magdolna. Hangos részvétkiáltásai felébresztették alvó testvérét – mert látomásban ment csak a kápolnába, valójában a szobájában maradt – s erre János elragadtatása is megszűnt.

János elmondta testvérenek látomását, s hozzátette:

– Holnap reggel látni fogjuk Őt, amint ismét meghal az oltáron.

Ezen az éjjelen Haut-Ittre plébánosa, Ost Péter is felébredt egy parancsoló hangra:

– Péter, kelj fel, és menj haladéktalanul Bois-Seigneur-Isaac-ba hogy ott fogadalmi misét mondj a Szent Keresztről.

A plébános nem mert ellenszegülni a határozott parancsnak, s elindult sekrestyésével a plébániájához tartozó uradalomba. A harangozásra a templomba sietett néhány hívő. Köztük volt János is.

Amikor a felajánlás előtt a pap szétnyitotta a misekendőt, nagy meglepetéssel egy Ostyát vett észre benne. Múlt kedden misézett itt utoljára, s úgy látszik véletlenül benn felejtett egy átváltoztatott Szentostyát. Ezen a napon jelent meg először Jézus Jánosnak, s panaszkodott neki az emberek közömbösségéről.

A pap igyekezett titokban az Ostyát a többi közé tenni, hogy majd áldoztatáskor felhasználja, az azonban a kendőhöz tapadt, s nem tudta leválasztani róla. Sőt, mi több, az Ostya vérezni kezdett! A pap elsápadt, s majdnem elájult félelmében. A sekrestyés észrevette ezt, s intett Jánosnak. Mindketten odasiettek. János megnyugtatta a papot:

– Főtisztelendő Úr, ne féljen. Ez a csoda Istentől jön. Bízzon! Isten tudunkra fogja adni akaratát.

A pap nagy áhítattal folytatta a misét, közben gyakran az Ostyára nézve, amely tovább vérzett. Mise után megmutatta a vérző Ostyát a híveknek.

Öt napig vérzett az Ostya, egészen pünkösöd utáni keddig, s ezalatt ezrek siettek oda, hogy láthassák. A Vér csak Úrnapja után kezdett beszáradni.

A walldürn-i vércsoda

Ma Freiburg egyházmegyéjébe tartozik Walldürn, Németországban, ahol 1330-ban Szent György templomában egy Ottó Henrik nevű pap misézés közben, átváltoztatás után véletlenül meglökte a kelyhet. Nagy megrökönyödésére a misekendőn vérfoltok jelentek meg, s ezek a keresztre feszített Jézus alakját vették fel, amelyet tizenegy tövissel koronázott fej vett körül. A jelenlevő hívek is észrevették a Szent Vér kiloccsanását.

A pap nagy zavarában eltitkolta előttük a csodát, s miután a hívek kimentek a templomból, a véres misekendőt az oltárkö alá rejtette. Rövidesen azonban ez a pap megbetegedett, s elvesztette lelke nyugalma. Állandóan a véres kendőre gondolt. Furdalta a lelkiismeret, hogy eltitkolta a csodát, ahelyett, hogy nyilvánosságra hozta volna. Hívatta gyóntatóját, s elmondott

neki mindent. Kérte, hogy halála után tegye ki a kendőt nyilvános tiszteletre, hogy ezáltal megerősödjék az emberek hite a szentmise titkában. Amint könnyített lelkén, békével jobblétre szenderült.

Gyóntatója megtalálta a véres misekendőt, s kitette tiszteletre egy ünnepélyes körmenet után. Mindenünnen siettek oda az emberek. Sok beteg hirtelenül meggyógyult.

A csodát alaposan kivizsgálták, és a kendőt megmutatták IV. Jenő pápának, aki teljes búcsúval látta el e templom meglátogatását Úrnapja oktavájában. Ma is sokan zarándokolnak Walldürnbe. Nagy bűnösök, akik sokáig eltitkolták bűnüket szégyenükben, térnek meg ezen a helyen. A csoda hatása tehát még ma is tart.

A kétely megszüntetése

Papokkal is nemegyszer megesett, hogy még a szentmise mondása alatt is kételyeik támadtak Krisztus valóságos jelenlétében. Több csodát művelt az Úr ilyen kételyek eloszlatására és egyúttal a hívők hitének megerősítésére.

A Lanciano-i csoda

Az olaszországi Chieti mellett fekvő Lanciano-ban a 8. században misézett a Szent Legonziano templomban egy bazilita szerzetes. Átváltoztatás után kételkedni kezdett Jézus valóságos jelenlétében. Abban a pillanatban a Szentostya egy része vérző húsdarabbá változott, az átváltoztatott bor pedig friss vér alakját vette fel, ami hamar megalvadt, s öt különböző nagyságú és alakú vérrög keletkezett belőle.

A megrettent szerzetes először titokban akarta ezt tartani, de a csoda annyira megrettentette, hogy szükségét érezte nyilvánosságra hozásának. Hamarosan az egész város értesült róla.

Az átváltozott Ostyát és Vért azóta is őrzik egy kettős szentségtartóban. Négyyszer is végeztek hivatalos vizsgálatot ellenőrzésére. Egyszer megmérték a vérrögök súlyát: 16,5 gramm. Legutóbb 1970-ben vizsgálták meg, s ennek eredményét 1971. április 3-án közzétették a L'Osservatore Romano-ban.

A tudományos vizsgálat eredménye:

Valódi test és vér van jelen a csodás ereklyében. Mind a test és a vér ugyanahhoz a vércsoportozhoz tartozik, s emberi eredetű. A test a szívből való. A test és vér élő ember testéhez és véréhez hasonlít, nem holttestéhez. A vizsgálat eredményét az érsek saját aláírásával hitelesítette.

Csoda a Cebrero-hágónál

Amikor a kilencedik században felfedezték Szent Jakab apostol sírját Spanyolországban, sokan zarándokoltak oda Európából is. Az út mentén zarándokházakat létesítettek ennek megkönnyítésére. Az 1300 méter magas Cebrero-hágónál valaki egy bencés kolostort alapított erre a célra.

Ebben a kolostorban történt a 13. században a következő csoda. Egy vallásos földműves, Mayor Baja naponta elment a kolostorba misére. A rossz idő sem tartotta vissza ettől. Egy nap a nagy hófúvásban is elment, s épp átváltoztatás után érkezett meg.

A miséző pap ahelyett, hogy csodálta volna buzgóságát, inkább bosszúsan azt gondolta, hogy ez a bolond ilyen időben otthon maradhatott volna. Kár egy darab kenyér és bor látásáért ilyen áldozatot hoznia.

Ebben a pillanatban a kenyér testté, és a bor vérré változott át a megrettent, kishitű pap szeme előtt. Így hagyta jóvá Isten a földműves áldozatát, s gyógyította ki a papot kételkedéséből.

A testté vált Ostya 200 éven keresztül ugyanazon a tálcán, és a vérré vált bor ugyanabban a kehelyben maradt. A 15. század vége felé arra járt a spanyol uralkodó, Kasztíliai Ferdinánd, feleségével, Izabellával, s ők is tiszteletüket fejezték ki az ereklye előtt. A királyi pár pompás ereklyetartót ajándékozott a kolostornak, hogy azontúl abban tartsák a csodás Ostyát és Vért. A 17. században egy bencés atya leírta, hogy a Vér még mindig alig száradt meg, és a Test, noha összeszáradt, még mindig rózsaszínű volt.

Az Iborra-i szent kétely

Spanyolország Solsona-i egyházmegyéjében fekszik az Iborra nevű helység. Ennek kápolnájában misézett 1010-ben Oliver Bernát. A bor átváltoztatása közben heves kételye támadt, hogy az valóban Krisztus vérévé változott-e át. Isten erre csodával erősítette meg hitünk tanítását.

A kehelyben lévő Szent Vér betöltötte a kelyhet, sőt kiáradt abból, s csorogni kezdett az oltáron, majd le az oltárlépcsőkön. A pap és a hívek egyaránt megdöbbenen figyelték. Ugyanakkor maguktól megszólaltak a kápolna harangjai, s erre odasereglettek az emberek. Nagy tisztelettel feltörölték a Szent Vért.

A püspök, Szent Ermengol éppen a szomszédos községben tartózkodott. A csoda hírére azonnal Iborrába sietett, s így maga is szemtanúja volt az eseményeknek. Szigorú vizsgálat után kijelentette, hogy itt valóban természetfeletti eseményről volt szó. A Szentatyát, IV. Szergiusz pápát is értesítette róla, s vitt neki a Szent Vérből. A Szentatya megajándékozta őt egy tövissel Jézus koronájából, s ma ezt is a kápolnában őrzik a vértől átitatott misekendővel együtt. A Szent Vér tiszteletét a Szent Szertartások Kongregációja 1868. június 2-án ismételten jóváhagyta.

A Szent György-hegy-i csoda

Az ausztriai St. Georgenberg bencés apátságában misézett egy pap 1310-ben. Abban a pillanatban, amikor magához akarta venni a Szent Vért áldozáskor, kételye támadt, hogy az valóban Krisztus Vére-e. Ebben a pillanatban a fehér bor vérvörössé vált és gyarapodni kezdett a kehelyben. A pap megdöbbenve figyelte, s nem merte magához venni. Felfigyeltek erre a kóruson jelenlevő szerzetesek is, és odasiettek. Ők is látták a Szent Vért.

A csodálatos Vért egy erre a célra készült ereklyetartóban őrzik és tisztelik. Sokan kaptak rendkívüli kegyelmeket e tisztelet révén.

1472-ben a Brixen-i püspök felülvizsgáltatta a csodát és a vele kapcsolatos kegyelmeket. Utána jóváhagyta a csodás Vér nyilvános tiszteletét. Ezt búcsúkkal is ellátta.

Amikor 1593. körül Luther tanait kezdték terjeszteni Tirolban, ennek az ereklyének köszönték a katolikusok hitük megőrzését. Elég volt megmutatni a hívőknek a szent Vér ereklyéjét, hogy feléledjen hitük Krisztus valódi jelenlétében. Egy ilyen alkalommal jelen volt egy protestáns lelkész is, akit ez a látvány annyira megrendített, hogy azonnal elhagyta a vidéket, hívei pedig visszatértek a katolikus Egyházba.

A Moncada-i oltáriszentségi csoda

A Moncada-i (Spanyolország) templom harangja éjféle misére hívta 1392. karácsonyán a híveket. Szokás szerint a szülők magukkal vitték gyermekeiket is. Az első padban térdelt egy ötéves falusi kislány édesanyjával. Nagy kíváncsian nézegette a jászol körül álló pásztorokat, Máriát és Józsefet, s megkérdezte édesanyjától:

- Hol van a Kis Jézus? A jászol üres!
- Az éjféle mise után a plébános úr bele fogja fektetni. Akkor majd meglátod. Most várj még egy kicsit, s légy csöndben!

A pap aggályos természetű volt. Az éjféle mise előtt is azon tűnődött, hogy vajon érvényes volt-e pappászentalése. Elhatározta, hogy megkéri a püspököt, szentelje fel ismét, hogy így megszűnjék aggálya. Mise közben is aggályának megszűnéséért imádkozott.

Amikor átváltoztatáskor a pap felmutatta a Szentostyát, az ötéves gyermek odaszólt anyjának:

- Mama, mily szép Kisgyerek. Nézd csak, mama, nézd!

Anyja azonban csak az Ostyát látta. Azért elhallgattatta kislányát:

– Maradj csöndben! Majd a szentmise után fogja a plébános úr a Kis Jézust a jászolba helyezni. Akkor majd meglátod.

Mise után valóban betette a pap a jászolba a Kis Jézust.

A kislány azonban csalódottan megjegyezte:

– Mama, ez egyáltalán nem az az élő Kis Jézus, akit én előbb az oltáron láttam!

Az anya fejét csóválva, megint elhallgattatta kislányát.

Megkezdődött a második mise. Úrfelmutatáskor a kislány megint felkiáltott:

– Mama, nézd! Ott, ott van megint a Kis Jézus a pap kezében. Ó, mily szép! Mozog, és rám mosolyog. Mama, te nem látod?!

Ugyanez történt a harmadik mise alatt is.

Néhány hívő felfigyelt a kislány szavaira, s mise után kérdezgetni kezdtek. Nagy örömmel elmondta, milyen volt a Kis Jézus, hogyan tekintett az emberekre, s miként áldotta meg őket.

Ennek híre hamar elterjedt az egész környéken. A pap is meghallotta, s hívatta a kislányt. Annak válaszaiból felismerte, hogy igazat mond. Mégis szeretett volna jobban meggyőződni erről, azért próbára tette.

Néhány nap múlva a kislány megint ott volt szokás szerint a szentmisén. Ezen a misén a pap három ostyát tett az oltárra, ezekből azonban csak kettőt változtatott át. Áldozásnál egyet magához vett. A másikat az át nem változtatott ostya mellé tette.

Odahívta a kislányt, s a két Ostyára mutatva megkérdezte:

– Most is látod a Kis Jézust?

A kislány azonnal az átváltoztatott Ostyára mutatott:

– Igen, ebben az Ostyában látom a Kis Jézust, de a másikban nem. Ó, mily szép! Mily szép!

Ezután többé már nem kételkedett a pap. Könnyek között köszönte meg a Kis Jézusnak, hogy csodájával megszabadította kételyétől.

A kislány később zárdába lépett és szent életet élt. Ma Boldog Moncada-i Inez néven tiszteljük.

Az Oltáriszentség utáni vágy jutalma

Isten előtt kedves az, ha vágyakozunk utána. Különösen kedves előtte az Oltáriszentség utáni vágyunk. Nemegyszer csodával jutalmazza ezt a vágyat, főleg ártatlan gyermekek esetében.

Meggyógyult az úrnapi körmenet alatt

A spanyolországi Menorca szigetén élt a múlt században egy szegény özvegy, Vinent Cardona Johanna. Már húsz éve súlyos bénulásban szenvedett, s az utolsó nyolc hónapot mozdulatlanul töltötte betegágyán. Nagy vágy töltötte azonban el, hogy még egyszer lássa az Oltáriszentséget az úrnapi körmeneten. Kérte, hogy tegyék ki az utcára, s vezessék arra a körmenetet. A pap teljesítette kérését.

Az asszonyt egy karosszékre ültették, s a pap megállt előtte az Oltáriszentséggel és megáldotta vele. Abban a pillanatban az asszony tökéletesen meggyógyult, felállt, s hálás szívvel követte a körmenetet. Az egész falu tanúja volt ennek a csodának.

Az asszony még tíz éven keresztül élt, jó egészségben, s 90 éves korában halt meg, 1890-ben.

Szent Senan csónakja

Skóciai Szent Brigitta hosszú éveken át egyedül élt egy szigeten, imádkozva és vezekelve. Mivel nem volt templom a közelben, engedélyt kapott arra, hogy cellájában őrizze az Oltáriszentséget. Amikor időnként egy pap felkereste a szigetet, és ott misézett, hagyott neki elég Szentostyát arra, hogy mindennap áldozhassék.

Egy nap azonban elfogytak a Szentostyák, pedig ő nagyon vágyakozott a szentáldozásra. Tudta ezt Senan apát is, de a zavaros idők miatt képtelen volt papot küldeni hozzá. Nehogy Brigitta sokáig nélkülözze a szentáldozást, ágakból kis csónakot készített, feldíszítette virágokkal, s behelyezte az Oltáriszentséget tartalmazó kis ládát. Megáldotta, és a szelekre s hullámokra bízta, hogy elvigyék Brigittához.

Mintha csak angyalkezek vezették volna, a kis csónak ügyesen siklott a sziklák között, ki a tengerre és szerencsésen megérkezett Brigitta szigetére.

Szent Senan 544-ben halt meg Írországban.

A La Rochelle-i süketnéma

A franciaországi La Rochelle katedrálisát 1461. húsvétján felkereste egy asszony süketnéma kisfiával. A fiú nagyon szerette Istent, és nagy áhítattal figyelte a szentmisét. Amikor látta, hogy a pap áldoztat, ő is szeretett volna áldozáshoz járulni. Könyörgő tekintetet vetett anyjára, aki megértette őt, a pap azonban attól tartott, hogy a süketnéma fiú nemigen érti, miről van szó. Az anya könnyekre fakadt. A fiú pedig térden csúszva ment a paphoz, és könyörögve tárta feléje kezét, szemét az Oltáriszentségre szegezve.

A papot meghatotta a látvány, és megáldoztatta őt.

Alig érintette azonban meg a Szentostya a fiú nyelvét, a süketnéma fiú hangosan felkiáltott: „Segítségünk az Úr nevében van!”

Az anya csodálkozva kérdezte tőle:

„Mondtál valamit fiam? Valóban tudsz beszélni?”

„Igen, Anyám! Hála legyen Istennek!” – mondta a fiú, és átölelte édesanyját. Az emberek csodálkozva vették körül őket. A pap pedig ünnepélyes „Te Deum”-ba kezdett.

Minden év április 13-án megünneplik a katedrálisban ennek a csodás gyógyulásnak az emlékét.

Meggyógyult elsőáldozásakor

Franciaországban 1860. szeptember 20-án hirtelenül meggyógyult egy kisleány abban a pillanatban, amikor elsőáldozáshoz járult.

A kis Denise torna közben súlyosan megsebesült a fején. Állapota életveszélyes volt, s állandóan súlyosbodott. Nagyon szeretett volna a közeledő fehérvasárnapon ő is elsőáldozáshoz járulni. Kérte, vigyék el betegen is a templomba, s biztosra vette, akkor hamarosan meg fog gyógyulni.

Ágyával együtt nagy óvatosan elszállították a templomba, bár féltek, hogy meghal a szállítás közben. Felöltöztették elsőáldozási ruhába.

Nagy áhitattal vette magához az Úr Jézust osztálytársaival együtt. Hálaadás közben, még a mise vége előtt anyja és a jelenlevők nagy csodatárára leszállt ágyáról és letérdelt. Tökéletesen meggyógyult. Másnap már iskolába ment.

Gyógyulás Freiburg-ban

A Svájc nyugati részében lévő Freiburg Bürgleni Miasszonyunk kápolnája régóta híres zarándokhely volt. Sokan gyógyultak meg már ott, s ezért hálából 1923. október 8-án ünnepélyes kilenceddel előkészített Mária-koronázási szertartást terveztek.

Freiburgban élt az öt éves Jonin Amalia, aki már két éve tuberkulotikus hátgerincsorvadásban szenvedett. Fejét már alig tudta felemelve tartani, gipszbe tették testét, és minden éjjel oly fájdalmasan kiáltozott, hogy még a szomszédok is felébredtek.

A kápolna lelkésze előkészítette a kislányt az elsőáldozásra, amiben 1923. október 7-én, a Rózsafüzér Királynőjének ünnepén részesült. Délután volt a betegek nagy zarándoklata, szentségi áldással. Amint Freiburg püspöke áldást adott Amáliára, az azonnal meggyógyult. Többé semmi fájdalma sem volt, vidáman ugrándozott és hosszas séta sem fárasztotta. Gyógyulását az orvosok is igazolták.

Az elhunyt apa kérése elsőáldozó fiáért

A németországi Allfeld faluban (Baden) Metz plébánosnak beszámolója örökítette meg a következő eseményt. A plébános a húsvéti elsőáldozásra készítette elő a gyermekeket. Egy kivételével mindnek a tudását megfelelőnek találta, az értelmileg elmaradott Müller Veltin elsőáldozását azonban el akarta halasztani, mert a gyermek nagyon keveset értett csak meg az oktatásból. Ezt közölte a gyermek jóra való apjával, aki nagyon szívére vette.

A plébános egy éjszaka felébredt, s hallotta, hogy a havas úton valaki a plébánia felé közeledik, s csikorog léptei alatt a hó. Hallotta a kopogtatást a kapun, de nem hallotta, hogy a házvezetőnő kinyitotta volna azt. Mégis léptek hallatszottak a folyosón, s szobája előtt megállt valaki, s kopogtatás nélkül belépett.

A plébános felemelkedett ágyában, s nyersen odaszólt:

– Mi van?

A férfi válaszolt:

– Plébános Úr, volna egy kérésem.

A holdfénynél a plébános felismerte, hogy az elmaradott értelmű gyermek apja, Müller János áll előtte. Rászólt:

– Nos, mi az a kérés, s miért jön ilyen alkalmatlan időben?

– Plébános Úr, kérem, engedje fiamat, Veltint a többi gyermekekkel áldozni fehérvasárnap, mert hamarosan meg fog halni!

Most figyelt csak fel a plébános arra, hogy a holdfényben álló embernek nincsen árnyéka, s hogy rajta keresztül látszik a könyvespolc és az ajtó. A plébános nem tudott neki válaszolni.

A férfi zajtalanul kiment az ajtón. Ismét hallotta lépteit a kövezeten és a csikorgó hóban. Az izgatottságtól a plébános nem tudott elaludni.

Reggel hallotta, hogy meghúzták a lélekharangot. Amikor a sekrestyébe ment, jelentették neki, hogy Müller János éjjel hirtelenül meghalt.

A plébános nagy gonddal készítette elő Müller Veltint az elsőáldozásra, amelyet az nagy buzgósággal vett magához a többi gyerekkel együtt. Veltin ezután hamarosan meghalt.

Eddig szól a plébános beszámolója. Látszik viszont belőle, mily kedves volt Isten előtt az apa buzgólkodása fiáért, mert megengedte neki, hogy halála után felkeresse a plébánost, és így biztosítsa fia elsőáldozását.

Bűnbánatra indítás

A Szentírásban olvashatjuk Jézus szavait: „Szánom a sereget”. Nagy szánalmat érzett különösen a bűnösök iránt, és még a kereszten is megfeszítőiért imádkozott. Mindig hajlandó volt megbocsátani a bűnbánóknak, sőt annyira kívánja az emberek bűnbánatát, hogy hajlandó a szentségtörőket is ráébreszteni bűnük szörnyűségére, még csodával is, hogy bűnbánatra ébredjenek, és hozzá térjenek. Hiszen a Szentírás szavai szerint a mennyben nagyobb öröm van egy megtérő bűnösön, mint kilencvenkilenc igazon.

A Santarém-i szentség lopás

A portugáliai Santarém még csak falu volt a 13. században, amikor egy szegény asszony felkeresett egy jósnőt, hogy segítségét kérje hűtlen férje visszaszerzéséhez. Az megígérte neki a segítséget, azzal a feltétellel, hogy szerez neki egy átváltoztatott Ostyát.

A szerencsétlen asszony betegnek tette magát, hogy könnyebben áldozáshoz járulhasson, és az István-templomban véghez is vitte szándékát. A Szentostyát kivette szájából és fejkendőjébe rejtette. Az azonban vérezni kezdett, s átáztatta fejkendőjét. Az emberek, akik a templom ajtajában álltak, észrevették a vért, s megkérdezték tőle, mi van vele. Ő félelemtől reszketve haza sietett, és a véres fejkendőt a Szentostyával együtt egy ládába zárta.

Éjjel urával együtt arra ébredt föl, hogy nagy világosság árad a ládából, kellemes illattal együtt, s mennyei zene hangjai mellett.

Erre az asszony bevallotta urának tettét. Mindketten alázatosan letérdeltek a láda mellett. Reggel a férfi, azonnal elment az István-templom papjához, s elmondott neki mindent. A pap elment a férfivel, megtekinteni a ládát. Utána összehívta a híveket és tudtul adta nekik a csodát. Mindenki a csoda helyére tódult.

A pap szentségtartóba tette az Ostyát, és ünnepélyes körmenettel vitte vissza a templomba. A férfi megtért a csoda hatására, s feleségével együtt az Oltáriszentség nagy tisztelője lett.

A véző Ostyát viaszba burkolták. Néhány év múlva újabb csoda történt. A viasz darabokra tört és az ostyát egy kristály burokokban találták. Ezt ma is őrzik egy szentségtartóban. A véres kendőt pedig a Szent Domonkos zárda kapta meg.

Az István-templomot ma „A Csodák temploma” néven ismerik. A szentségtartóban lévő Ostya helyett egyesek néha a mennyei Atyát, mások a Kis Jézust, vagy a szenvedő Jézust, vagy más alakokat látnak.

A Dubnó-i csoda

Dubno kis városka Lengyelországban. Emberemlékezet óta kitették ott imáadásra az Oltáriszentséget a farsang három utolsó napján. 1866. február 18-án a szentségimádást végző emberek hirtelenül fényt láttak áradni a szentségtartóból. A fény közepette megjelent az Úr Jézus alakja. Ez a jelenés tartott a negyvenórás szentségimádás egész ideje alatt. Minden jelenlevő látta, katolikusok, szakadárok, gazdagok és szegények, kicsinyek és nagyok egyaránt.

Ez a terület annak idején orosz megszállás alatt volt. Az orosz rendőrség kihallgatta a plébánost, és megtiltotta, hogy erről beszéljenek, hacsak nem akarnak börtönbe kerülni. A plébános jelentést küldött a püspöknek, s az is kért minden szemtanút, hogy ne beszéljenek róla.

Bizonyára azért jelent meg az Úr Jézus farsang végén, hogy bűnbánatra indítsa azokat, akik imádság helyett csak táncoltak.

Ne káromkodj!

Spanyolországban 1885. szeptemberében kolera járvány dühöngött. Százával haltak meg az emberek. A papok életüket veszélyeztetve, buzgón felkeresték a haldoklókat, hogy megerősítsék őket a szentségekkel. Egy pap éppen visszatérőben volt egy ilyen útról sekrestyésével együtt. Kezében a cibóriumban vitte az Oltáriszentséget. Amint a Szent Joákim utcában egy építkezéshez ért, rettenetes káromkodást hallott. Meglepődve felnézett, s szótlanul áldást adott a káromkodó kőművesre az Oltáriszentséggel. Utána visszatért a templomba.

A kőműves a pap után szaladt, s a templomban könnyek között kérte bocsánatát a káromkodásért. Azonnal gyónni akart, s elhatározta, hogy ezután példás életet fog élni, s belépett a Lourdes-i Szűzanya Társulatába.

A Kis Jézus Manzaneda-ban

Az észak-spanyolországi Manzaneda falu plébánosa, az Astorga-i egyházmegye papja megharagudott híveire, és otthagya őket. Visszavonult a szomszédos San Martino faluba. A nép is megmakacsolta magát, s inkább felhagyott vallása gyakorlásával, mintsem hogy kibéküljön papjával.

Erre a püspök megkérte a redemptorista atyákat, hogy tartsanak népmissziót a faluban, és békítsék ki a népet papjával. A misszió azonban nagyon sikertelennek ígérkezett, mert csak kevesen vettek rajta részt. Az atyák már fel akartak hagyni vele, amikor 1903. április 20-án olyan csoda történt, amely húsz perc alatt elérte azt, amire a misszionáriusok heteken keresztül képtelenek voltak.

Amikor a szentbeszéd után az egyik pap a szószékre ment, hogy megkezdje az ellenségek összebékítésének szertartását, s az oltáron meggyújtották a gyertyákat, hirtelenül oly fény árasztotta el a templomot, hogy elhalványult mellette a kétszáz gyertya lángja. A nép egy emberként felállt. Mindenki az oltárra nézett, mintha ott valami rendkívülit látna. Egy hatéves kislány elkiáltotta magát: „Én is látni akarom a Kis Jézust!”

A pap rászólt a kislányra, hogy maradjon csendben, a népre pedig ráparancsolt, hogy térdeljen le. Mindenki engedelmeskedett. Mi történt?

Amikor a pap elkezdte a szertartást Izajás szavaival: „Egész nap kitártam kezemet népem ellen, azonban népem nem hisz nekem és felesel velem,” – a szentségtartóban kitett Oltáriszentség átváltozott. Először csak egy gyermek arca jelent meg az Oltáriszentség helyén. A szőke gyermekfej kezdetben csak akkora volt, mint a Szentostya. Utána megjelentek karjai, majd egész teste. Most kilépett a szentségtartóból, kitárt karokkal, mintha az egész egyházközséget át akarná ölelni. A fényben úszó Gyermek Jézus keble megnyílt és láthatóvá vált szíve. Kezén, lábán sebhelyek voltak, s belőlük vér folyt. Fehér ruhát viselt, amelyet lila virágok ékesítettek. Látható maradt húsz percen keresztül, miközben a pap beszélt a néphez. A beszéd elején a pap hangja oly gyenge volt, hogy alig lehetett hallani, a csoda pillanatában azonban rekedtsége hirtelenül megszűnt, s hangja erősebbé vált, mint valaha is életében. Nem emlékezett később vissza arra, mit is mondott, de úgy érezte, valaki más beszél belőle.

A plébános is jelen volt a beszéden, s az oltár előtt állt. Amint megpillantotta a Kis Jézust, először térdre esett, majd leborult előtte. Amikor az emberek felemelték, egész testében remegett a félelemtől és benső meghatottságtól.

A pap először felszólította a gyerekeket, hogy imádkozzanak Jézushoz, és kérjék bocsánatát szüleik számára. Utána a nép egy emberként ismételte a pap által előre mondott imát, s kibékült Istennel. Végül a pap kérte a plébánost, hogy az Oltáriszentséggel áldja meg a népet.

Amikor az áldás után a plébános ki akarta venni a szentségtartóból a Szentostyát, újabb csoda történt. Az Ostya magától kiszállt a szentségtartóból, felszállt a levegőbe, s egy ideig ott

lebegett, majd pedig magától beleszállt a cibóriumba. A plébánost az újabb csoda még jobban megindította.

A nép még sokáig a templomban maradt, és csak a missziót adó pap parancsára hagyta el azt, de senki se mert hátat fordítani az oltárszekrénynek, hanem hátrálva mentek ki az emberek a templomból.

Amint kiértek a templomból, a gyermekek jövendőlni kezdtek, s félelmetes dolgokat mondtak a felnőtteknek Isten ítéletéről. Ez még teljesebbé tette a misszió sikerét.

A falu egész népe felkereste a plébánost San Martinóban, és térden állva kérte őt arra, hogy bocsásson meg és térjen vissza közéjük.

Mindenki töredelmesen gyónáshoz járult, és a szentáldozás három órán keresztül tartott, mert az egész környék odasietett a csoda hírére.

A misszió utolsó napján, 1903. április 27-én az ünnepélyes Te Deum éneklése közben az Oltáriszentség ismét átváltozott. Most hatéves gyermek alakjában jelent meg Jézus, azzal a különbséggel, hogy a sebhelyek nem látszottak már kezén és lábán, és ruhájáról eltűntek a lila virágok. Arca égi békét sugárzott. A Te Deum utolsó szavainál eltűnt a jelenés.

Az eseményt megörökítették a missziós kereszten, ahol ugyanúgy látható a Kis Jézus, amint az embereknek megjelent. Astorga püspöke kivizsgálta az esetet és az egyházmegye lapjában közölte a vizsgálat eredményét: „A legcsekélyebb kétség sem fér ahhoz, hogy a Kis Jézus megjelent Manzanedában.” A falubeliek pedig egyesületet alapítottak az Oltáriszentség szünet nélküli imádására, és az egész falu azóta buzgón gyakorolja hitét.

A Zaragoza-i Kis Jézus

A spanyolországi Zaragoza városában élt 1427-ben egy egymással állandóan civakodó házaspár. Az asszonynak azt a rossz tanácsot adták a szomszédok, hogy forduljon segítségül egy mohamedánhoz, aki varázsló hírében állt. Az hajlandó volt segíteni rajta, ha az asszony visz neki egy Szentostyát.

A szerencsétlen asszony vállalkozott is erre, és szentségtörően megáldozott a Szent Mihály templomban, utána pedig egy homályos sarokban kivette szájából a Szentostyát és a magával hozott kis dobozba helyezte. Sietett vele a varázslóhoz. Amint azonban ott kinyitotta a dobozát, a Szentostya helyett egy nagyon szép, fényben tündöklő kisfiút talált benne. Mindketten megdöbbenek.

A mohamedán azt tanácsolta az asszonynak, vigye haza, s dobja tűzbe a dobozát a kisgyerekekkel együtt. A szerencsétlen asszony meg is tette. A doboz azonnal elégett, a kisgyermek azonban sértetlen maradt és még tündöklőbben ragyogott. Az asszony megzavarodva visszatért a varázslóhoz, s elmondta, mi történt. Erre a mohamedánt is félelem fogta el, hogy Isten megbünteti, ha megátalkodott marad.

Most már együtt mentek el a katedrálisba, s ott az asszony mély bűnbánattal meggyóna bűnét, a mohamedán pedig bocsánatot kért az általános helynöktől a szentségtörésért. Miután értesítették az érseket, Arbuello Alfonzot a történetéről, az kivizsgálta az ügyet, s utána elrendelte, hogy a Kis Jézust ünnepélyes körmenettel hozzák vissza az asszony házából a katedrálisba. A város előkelőségei s maga az érsek is részt vett a körmeneten. A csodálatos Kisdedet arany tálcácskán vitték, a látványára mindenki könnyekig meghatódott. Utána a templom oltárára helyezték a Kisdedet, s Zaragoza népe odatódult a nap folyamán, sőt még éjszaka is.

Másnap reggel ugyanazon az oltáron az érsek mutatta be a Szentmisét. Ekkor újabb csoda történt. Amint az érsek megkezdte a felajánlás imáit, a csodálatos Kisded eltűnt, s helyette egy Szentostya feküdt a tálcán. Ezt az érsek áldozáskor magához vette.

Az eseményt, a tanúk aláírásával megerősítve feljegyezték, s máig is őrzik az érseki irattárban. Egy nagy olajfestményen pedig megörökítették a jelenetet, s ezt del Val Szent Domonkos kápolnájában helyezték el.

Zaragoza sok templomában állandó szentségimádást tartanak még ma is, amelyen sok hívő vesz részt.

A veszély elhárítása

Ha bizalommal fordulunk az Oltáriszentséghez, az Úr Jézus csodával is hajlandó megmutatni hatalmát és elhárítani a természeti csapásokat, vagy megállítani a már folyamatban levőket a hívők buzgó imájára. Hiszen az Írás szerint is az igazi hit hegyeket mozgat.

A pap csodálatos megmenekülése

1893. augusztus 24-én a svájci Einsiedelnben misézett Kaelin M. atya a Szent Bertalan templomban. Mibe közben odament egy fiatalember, revolvert húzott elő zsebéből, s egészen közelről rálőtt a papra, miközben az felmutatta az Oltáriszentséget.

A golyó áthatolt a miseruhán, a miseingről azonban lepattant és a pap lábához esett, anélkül, hogy megsebezte volna őt. A gyilkos erre szíven lőtte sajátmagát.

Az újságok szerint a fiatalember elmebajos volt, s így akarta megbosszulni a papon, hogy nem vették fel őt a bencések noviciátusába, az ő véleménye miatt.

A golyó által átlukasztott miseruhát ma is őrzik az Einsiedeln-i bencés kolostorban.

Szentmise a sáskajárás ellen

A kisázsiai Galatiában 612. júliusában hatalmas sáskasereg lepte el a vetéseket. A falusiak megijedtek, hogy tönkre megy vetésük, s éhínség vár rájuk. Szent Teodorhoz, a nagy csodatevőhöz siettek, hogy imáját kérjék és szentmisét mutattassanak be vele.

A Szent azonnal a templomba sietett, és a néppel együtt buzgón imádkozott. Másnap kora reggel erre a szándékra mutatta be a szentmisét.

Amikor a falusiak a mise után kimentek a mezőre, ott találták a sáskahadat... döglötten. Ujjongva tértek vissza a templomba, hogy hálát adjanak Istennek a csodáért.

A hegy engedelmeskedik a Szentostyának

A svájci Rossberg alatt fekvő szép Goldau falut 1806. szeptember 2-án este sziklavalvina temette el. Lakosaiból 457 meghalt. Egy másik ottani falunak, Steinen-nek lakói 1873-ban féltek, hogy rájuk is hasonló sors vár, mint előzőleg is történt. Istenhez folyamodtak segítségért. A plébános ünnepi könyörgő körmenetet tartott az Oltáriszentséggel, és a leginkább veszélyeztetett helyről áldást adott a Rossbergre.

A hegy engedelmeskedett Urának. Abban a pillanatban megszűnt a hegy mozgása. Azóta nem fordult elő hegycsuszamlás ezen a környéken.

A Szent György-hegy-i erdőtűz

A tiroli St. Georgenberg bencés kolostora az évszázadok folyamán négyszer égett le. 1819. április 5-én is ez fenyegette. Kigyulladt a közelében levő erdő, és a heves szél a kolostor felé fújta a tüzet. A szerzetesek gyorsan kimentették a Fájdalmas Anya híres kegyképét, a Szent Vér ereklyét és egyéb értékeiket. Éjfél felé azonban egy bizalommal teljes bencés az Oltáriszentséggel a tűz felé tartott, és áldást adott rá. Abban a pillanatban hirtelenül megszűnt a szélfúvás. Rövidesen teljesen kioltották az erdőtűzet.

Hasonló csodák más helyen is történtek.

A tenger meghátrál az Oltáriszentség elől

Kolumbia egyik kis szigetén fekszik Tumaco. 1906. január 31-én, délelőtt tíz óra körül hatalmas földrengés rázta meg a várost. Több ház összeomlott, s a templomban ledőltek a szobrok.

A megrettent nép a templomba sietett, s kérte a misszionáriusokat, tartsanak engesztelő körmenetet. Kivitték erre a célra a nagy keresztet, a zászlókat és szentképeket a templomból és a sekrestyéből.

A tenger közben másfél kilométerre visszavonult, pedig nem volt apály. Lehetett látni a feltornyosult hatalmas hullámhegyet, amely az egész várost megsemmisítheti, ha végigsöpri a szigetet.

A pap a veszély láttára az oltárszekrényhez sietett, és magához vette az ott őrzött Szentostyákat, s csak egyet hagyott meg belőlük. Ezt jobb kezében tartva, a kelyhet pedig baljában, a tengerpartra sietett. A hullámok már rohantak a város felé. Az emberek biztosra vették közeli halálukat.

Larrondo atya azonban áldást adott a tengerre a Szentostyával, s erre a hullámok megálltak néhány méterrel előtte. Lassan visszamentek a tengerbe.

A nép sírva és ujjongva vette körül az Oltáriszentséget, s hálát adott megszabadulásáért. Larrondo atya a szentségtartóba tette az Ostyát és ünnepélyes körmenetet tartottak vele az egész városban.

A csoda híre bejárta az egész világot, mert ugyanazon a napon Kolumbia más tengerparti városaiban nagy károkat okozott az áradat.

Az egészség helyreállítása

Jézus az Oltáriszentséget először is lelkünk táplálására alapította. De nemcsak lelkünknek, hanem testünknek is orvosa Ő, és időnként megesik, hogy a szentségi áldás, vagy a szentáldozás után a beteg meggyógyul. Lourdes-ban is szinte minden csodás gyógyulás az Oltáriszentséggel adott áldáskor következik be.

Az egészség helyreállításának nem szentelünk itt külön fejezetet, mert előzőleg több ilyen esetet is említettünk, mikor valaki meggyógyult a körmenet alatt, vagy a szentáldozás után.

De ha nem is gyógyítja meg az Úr Jézus minden esetben a betegségeket, a lelket táplálva erőt ad elviselni a betegségekkel járó szenvedéseket.

Zárószó

Ebben a kis könyvben csak a legjobban ismert oltáriszentségi csodákat ismertettük. De a századok folyamán még sok más csoda is történt, melyeket csak szőkébb körben ismertek, vagy még nem vizsgálták ki.

Az utóbbi évtizedben négy helyről is beszámoltak oltáriszentségi csodákról, de ezeket még nem vizsgálták ki. A szentek életében és az életszentség hírében elhunytak életében is fordultak elő olyan csodák, melyeket csak a hagyomány és leírás alapján ismerünk. Megesett, hogy valaki éveken keresztül semmiféle ételt sem vett magához, csak a szentáldozáshoz járult, és a lélek Kenyere erőben tartotta testüket is.

Isten valóban bőséges tanúbizonyságát adta, hogy szó szerint kell vennünk Krisztus Urunk szavait: „Ez az Én Testem... ez az Én Vérem...” Indítsuk fel gyakran hitünket az Oltáriszentségben köztünk élő Krisztus iránt, és reméljünk benne, hiszen Ő mondotta: aki eszi Testemet és issza Véremet, az bennem lakik és Én őbenne”. Szeressük Őt mindenekfelett a legméltóságosabb Oltáriszentségben.